

SAGOTUNA

Sollentuna Författarsällskap

SAGOTUNA

Sollentuna Författarsällskap

Sollentuna Författarsällskap tackar Sollentuna kommun
för allt stöd till denna bok.

SAGOTUNA

Sollentuna Författarsällskap

Redaktion:

Heidi Jergovsky

Sain Sucha

Sylva Brauns Haking

Vudya Kitaban Förlag

Box 6099

192 06 Sollentuna, Sweden

vudya@algonet.se

www.vudya.com

www.vudya.se

© 2010 Respektive författare

Sättning: Sain Sucha & Heidi Jergovsky

Layout: Heidi Jergovsky

Omslagslayout: Sain Sucha & Heidi Jergovsky

Omslagsillustration: Heidi Jergovsky

Tryck: Printon, Tallinn, Estland, 2010

ISBN: 978-91-86620-37-0

INNEHÅLL

LUDVIG DEN LILLA DAMMRÅTTAN - Charlotte Ekbon.....sid 7
DAGEN DÅ SOLEN INTE HANN GÅ NER - Anna Dunér.....sid 16
KASPER SÖKER ÄVENTYR - Heidi Jergovsky.....sid 24
DEN GAMLA GRANEN EINAR - Hans Lundell.....sid 33
NÄR SPINKY GICK VILSE - Ulrica Marmfeldt Lindgren.....sid 38
POLLYANNA I HÖJDEN - Göran C O Claesson.....sid 50
S:T GÖRANSSON OCH DRAKEN - Ingvar Åhman-Eklund.....sid 55
HÄXAN I KÄLLAREN - Eva Giese..... sid 66
SAGAN OM HUR DEN LILLA FLICKAN KOM TILL - Arto Palovaara..sid 76
SIXTEN OCH MORRIS - Peter Yngen.....sid 85
ORO I MYRSTACKEN - Sain Sucha.....sid 103
DRAMA I TROLLSKOGEN - Sylvia Brauns Haking.....sid 111
MAN MÅSTE ALLTID FÖRLÅTA - Göran Lager.....sid 116
SOLENS PRINSESSA - Veronica Stanei Macouveau..... sid 129
OM SOMMAREN, OCH TILL - Peter David.....sid 136
SAGAN OM SAGOTANTEN SOM FÖRSVANN - Carina Cefa Öhrlundsid 141
JIMBO OCH DEN HOSTIGA BRON - Roger Forslund.....sid 154

ILLUSTRATIONER:

Charlotte Ekbohm - sid. 6, 7, 8, 9, 10, 11 och 12.

Linnea Dunér - sid. 18.

Heidi Jergovsky - sid. 5, 14, 25, 29, 31, 33, 36, 38, 44, 47, 48, 53, 64, 66, 68, 72, 74, 83, 101, 103, 104, 106, 107, 108, 112, 114, 127, 132, 134, 139 och 152,

Ragnhild Blomdahl - sid. 52, 55, 61 och 63.

Angelica Palovaara - sid. 77.

Margareta Altin - sid. 91, 96 och 99.

Göran Lager - sid. 121 och 123.

Sara Karlbohm - sid. 138.

Carina Cefa Öhrlund - sid. 141 och 143.

Josephine Öhrlund - sid. 145.

Erika Svejderud - sid. 154 och 157.

LUDVIG DEN LILLA DAMMRÅTTAN

Charlotte Ekbohm

Längst in i hörnet under öppna spisen i vardagsrummet bor Ludvig, den lilla dammråttan. Du har säkert sett honom där någon gång. Malla har känt Ludvig ända sedan han var ett litet dammkorn. Och för var dag som går ser hon honom växa sig större och luddigare.

För de mesta ligger Ludvig stilla på golvet och bara sover. Men för några dagar sedan, när Mallas pappa öppnade fönstret ovanför soffan, såg Malla hur han dansade ut från sitt gömställe. Mitt på golvet gjorde han en stilig piruett och valsade sedan vidare in under matsalsbordet. Där har han legat de senaste dagarna och vuxit sig stor som en pingisboll.

Just idag är ingen bra dag för Ludvig. Mallas mamma och pappa är i städtagen och de har redan sagt åt Malla att hon måste plocka undan leksakerna i hallen och köket. Mallas mamma går runt och dammar och putsar och Malla vet att det bara är minuter kvar till dess att hennes pappa kommer att plocka fram dammsugaren.

Dammsugaren, det är Ludvigs värsta fiende. Han säger att dammsugaren är ett stort, blått monster som med dammtörstande blick suger in allt den får tag på med sin långa snabel. Och Malla tror honom, både hennes rosa hårspänne och flera av hennes legobitar har försvunnit in i dammsugarens fruktansvärda gap.

Nu hör Malla hur hennes pappa öppnar dörren till städskrubben i hallen. Han lyfter ut dammsugaren och drar den raskt över golvet på väg mot vardagsrummet. Han måste stoppas!

- Pappa! Du kan inte dammsuga här inne, ropar Malla bestämt och ställer sig med benen brett isär och armarna i kors framför vardagsrumsdörren.

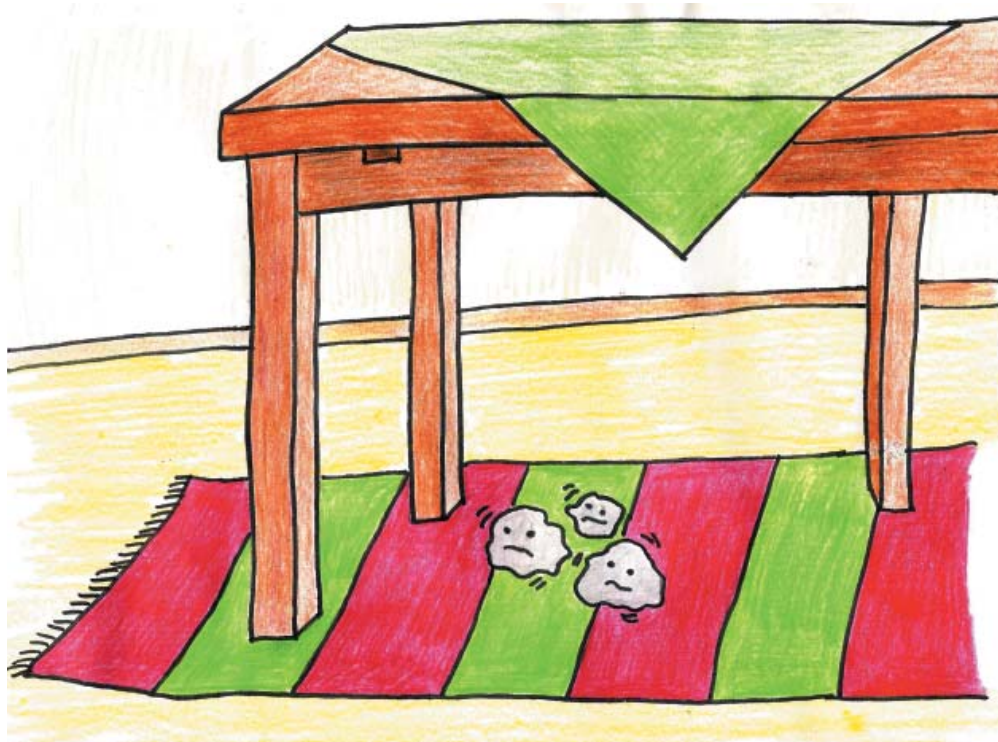
- Men lilla Malla, var inte dum nu, säger Mallas pappa. Jag ska ju bara dammsuga golvet där inne och sedan kan du fortsätta leka hur mycket du vill.

- Men Ludvig, den lilla dammråttan ..., nästan gråter Malla fram.

- Snälla Malla, flytta på dig nu så att jag får köra igång.

Med en suck drar Mallas pappa ut hela dammsugarladden och sticker kontakten i väggen. När han trycker på knappen börjar den otäcka besten brumma så att det hörs i hela huset.

Under matsalsbordet ligger Ludvig och hans vänner tätt tryckta mot varandra och huttrar förskräckt. Malla vet att hon måste rädda Ludvig. Men hon måste skynda sig, annars kan det vara för sent!

Med bestämda steg springer hon uppför trappan till sitt rum på övervåningen. Hon flåsar och flämtar i kör med dammsugaren på undervåningen.

Väl inne i rummet står Malla några sekunder mitt på golvet och ser sig om. Det är tydligt att hennes mamma och pappa redan har varit här. Sängen är prydligt bäddad med det röda överkastet och på det vita skrivbordet står färgpennorna ordentligt ihopsamlade i burken med blommor på. Ett fönster står på glänt och det fladdrar lätt i gardinerna.

Om Malla lägger sig på knä och sträcker in en arm under sängen kan hon precis nå den skokartong hon fick när hon köpte sina nya gummi-stövlar förra året. Den är nästan tom, så när som på några snäckor som hon hittade på stranden på landet i somras.

Med skokartongen under armen flyger Malla nedför trappan. När hon kommer in i vardagsrummet är hennes pappa bara en meter från matsalsbordet. Dammsugarmunnen sveper hungrigt över golvet och slukar allt i sin väg.

- Stopp! skriker Malla så högt hon bara kan och sätter upp handen i luften som poliser gör när de dirigerar trafiken.

Mallas pappa hoppar till och blir så förvånad att han tappar balansen och ramlar baklänges ned över dammsugaren. Med en ljudlig duns sätter han sig mitt på golvet. Slangen flyger i luften och kastar sig fram och tillbaka som en vildsint orm innan den slutligen landar i hans knä.

Då passar Malla på att springa fram och slå av knappen på det förfärliga dammsugarmonstret. I tystnaden som följer går hon fram till vardagsrumsbordet, böjer sig ned och kryper in till dammråttorna.

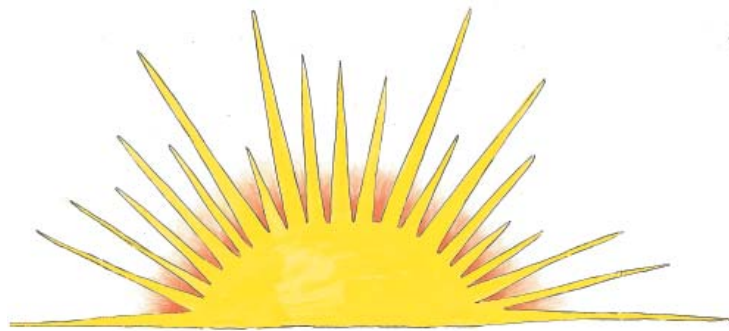
Försiktigt öppnar hon locket till skokartongen och lyfter ned Ludvig och hans vänner, som är så rädda att de nästan skakar ludd. Sedan stänger hon locket ordentligt om dem och backar ut ifrån bordet.

Mallas pappa sitter kvar på golvet och stirrar på henne med öppen mun.

- Det var bara någonting jag behövde göra, stammar Malla och går sakta baklänges över tröskeln till hallen. Sedan vänder hon sig om och störtar uppför trappan till sitt rum. Hon stänger dörren och känner hur hjärtat slår fort, fort inne i bröstet på henne.

- Ni kan känna er helt lugna nu, Ludvig, viskar hon och klappar sakta locket på skokartongen. Sedan sätter hon sig på knä och skjuter in skokartongen längst in under sängen. Där ska Ludvig och hans vänner få ligga och ta igen sig tills faran är över för den här gången. I morgon släpper hon ut dem på golvet i vardagsrummet igen!

DAGEN DÅ SOLEN INTE HANN GÅ NER

Anna Dunér

Det finns bra dagar och det finns dåliga dagar. Detta var en mycket dålig dag! Ylva var arg. Mimmi grät så att tårarna sprutade och Sandra grät inom sig med hemliga tårar som ingen kunde se. Förresten var Mimmi och Sandra också arga, och inte alls bara ledsna.

- Du är inte min mamma! Du bestämmer inte över mig. Jag hatar dig! skrek Mimmi mellan tårarna.

- Mamma, tänkte Sandra, riktiga mamma ... Hon skulle aldrig hålla på så här!

Men det värsta var att hur arga och ledsna de än var, så hade de en aning om att Ylva på sätt och vis hade rätt.

Fast vänta nu, låt oss ta det från början! Vilka pratar jag om och varför är de så upprörda? Jo, Mimmi är en ljushårig flicka på sex år, ofta ganska glad av sig. Sandra är hennes storasyster. Hon har mörkt hår och har nyss fyllt tio. Ylva är deras styvmor. Deras mamma är nämligen död och pappan har gift om sig med Ylva - precis som i sagan om Askungen, tänker Mimmi.

Men Ylva är inte alltid arg och elak. Det finns bra dagar och det finns dåliga dagar. Det här var en mycket dålig dag ...

Det började egentligen redan i måndags. Ylva sa att flickorna måste städa sina rum före fredagen, när alla gäster skulle komma. Deras pappa höll med. För Sandra gick det väl någorlunda, men Mimmi kom sig inte för med att börja. Det fanns alltid något roligare eller viktigare att göra. Och att städa är jobbigt. Hon tänkte att om hon bara struntade i det, så skulle hon slippa. Pappa eller Ylva skulle städa det, eller så skulle de låta det vara. Hon trivdes lika bra i ett stökigt rum som i ett städat - nästan i alla fall. Hur som helst var det inte värt besväret!

Sedan gick dagarna. Då och då sa Ylva åt henne att städa men Mimmi låtsades inte höra. Och så på torsdagen åkte pappa iväg för att hämta kusinerna. Han skulle vara borta hela dagen och hela natten och komma tillbaka först morgonen därpå. Strax efter att han åkt kom Ylva in i Mimmis rum och hon var inte på något vidare humör.

- Här är ju värre än någonsin, skrek hon. Så här kan man bara inte ha det!

Mimmi började gråta och mellan tårarna skrek hon tillbaka. Sandra stod bredvid och visste inte vad hon skulle göra. Men plötsligt blev Ylva tyst. Hennes ögon smalnade och hon såg alldeles farlig ut.

- Hör på mig nu, sa hon, för nu varnar jag dig. Innan solen har gått ner ska det vara snyggt här inne, annars vet jag inte vad jag gör!!!

Då blev Mimmi rädd. Både hon och Sandra förstod att det skulle hända något fruktansvärt om rummet inte hann städas före solnedgången. Så Mimmi satte verkligen igång. Hon plockade upp ett par saker, men sedan greps hon av hopplöshet. Hon skulle aldrig hinna! Hon visste inte var allt skulle vara. Det var för mycket! Sandra kom och hjälpte henne ibland, men inte heller hon trodde att de skulle klara det. Även om de

skulle hinna tömma golvet, så var bordet och hyllan och byrån och sängen och garderoben och lådorna fortfarande lika stökiga.

- Kan du inte hjälpa mig? frågade Mimmi Ylva, men Ylva bara skakade argt på huvudet. Hon hade minsann annat att göra! Allt eftersom dagen gick blev flickorna allt räddare och ledsnare. Mimmi gick inte ner till middagen. Hon bara fortsatte den omöjliga kampen. Papperskorg på papperskorg fylldes. Dammet flög. Saker plockades upp och ramlade ner igen.

- Jag hinner inte! skrek hon när Sandra åter kom in i hennes rum. Men nu såg Sandra annorlunda ut.

- Vänta, sa hon. Var inte rädd! Jag tror att du får hjälp ...

Sandra tittade ut genom fönstret. Det var kväll men solen hade ännu inte gått ned.

- Jag tror att mamma hjälper dig, fortsatte hon. Riktiga mamma! Mimmi såg frågande på sin storasyster.

- Städa vidare så ska jag berätta, sa Sandra. Du vet ju att mamma är i himlen. Alltså kan hon prata med Solen.

- Inte i den himlen, väl? sa Mimmi.

- Kanske inte, sa Sandra. Men Guds himmel och Solens himmel ligger nära varandra. Så nu ska mamma gå på besök hos Solen. Först går hon ut genom Himmelsporten och så traskar hon fram på Vintergatan.

- Cyklar hon inte? frågade Mimmi.

- Jo, sa Sandra, hon cyklar faktiskt. Och i cykelkorgen har hon en blombukett som hon ska ge till Solen. Och nu är hon där.

- Är hon framme vid solen nu?

- Javisst, och de hälsar på varandra och mamma ger henne

Linnéa Duvén - 09

blommorna. 'Vad synd att du kommer så sent', säger Solen. Jag skulle just gå och lägga mig. Du vet, jag går ned så här dags varje kväll.' 'Nej, så tråkigt', säger mamma. Men inte måste du väl sova redan? Du kan väl berätta lite om ditt jobb först?' Och då blir Solen glad och berättar om sitt viktiga arbete med att lysa upp jorden och göra det varmt och behagligt.

Just då kom Ylva in i rummet.

- Solen har inte gått ner ännu! ropade Mimmi och Ylva gick sin väg igen.

- Sedan vill Solen gå och lägga sig i alla fall, fortsatte Sandra. Men då frågar mamma om hon inte kan berätta lite om sin man, Månen. Och då blir Solen glad och hon har mycket att säga om sin man. Hon berättar hur han ser ut och att han lyser på nätterna när Solen sover och att de bara träffas ibland om mornarna och kvällarna, men att de tycker så bra om varandra i alla fall. Mamma vet allt det där, men hon lyssnar ändå och verkar intresserad, så att Solen inte ska få för sig att gå ner.

- Blir inte mamma trött? frågade Mimmi.

- Kanske det, sa Sandra, men hon somnar inte.

Mimmi städade vidare. Hon var också trött men hon städade i alla fall. Nog hade det blivit mycket bättre, men att hon skulle hinna färdigt kunde hon ändå inte tro.

- Sedan blir Solen tyst, fortsatte Sandra, för nu finns det inget mer att säga om Månen och nu vill hon gå och lägga sig. Men då ber mamma att hon ska berätta om alla sina barn, de små stjärnorna. Och det kan solen inte låta bli, för det finns inget hon tycker så mycket om, som att berätta om sina barn för någon som vill höra på. Hon berättar om ensamma

stjärnor och om stjärnbilder och stjärnhopar. Hon berättar om Karlavagnen och Stora björn och Cassiopeja och Berenikes hår och Polstjärnan och Morgonstjärnan och Andromeda och Pegasus och Södra korset ... Och mamma säger 'oj' och 'tänk då' och 'verkligen?' Och det finns så hemskt många stjärnor, så Solen kan aldrig sluta prata. Hon pratar och pratar och tänker inte på att det har blivit natt.

Just då kom Ylva in i rummet igen.

- Jaså, du är inte färdig? sa hon med hotfull röst. Du som har haft en hel dag på dig!

Ilsket kastade hon en blick genom fönstret. Sandra tittade också ut. Till och med Mimmi höjde blicken och såg ut i den ljusa natten. Då fick de se något mycket märkligt. Solen hade länge stått så lågt över ängen utanför huset. Den lyste i rött och orange. Det var solnedgång, men ändå inte. Just när solen borde ha försvunnit helt och hållet tyckte de att den i stället blev lite större och så hade solnedgången förvandlat sig till en soluppgång! De var alldeles tysta. Sedan sa Sandra:

- Solen hann inte gå ner idag. Den hade så mycket att prata om ...

Ylva skakade på huvudet. Hon sa ingenting utan gick bara därifrån. Systrarna kunde höra hur hon gjorde sig i ordning i badrummet och gick och la sig. Men i den ljusa sommarnatten städade Mimmi vidare och efter ytterligare en timme var hon färdig. Rummet lyste lika putsat och vackert som solen utanför.

Nästa dag är en strålande dag. Pappa är hemma igen och Ylva är snäll. Mimmi och Sandra leker med sina kusiner och äter pajer och tårta som Ylva har gjort. De dansar och sjunger och springer och i viskande ton berättar de för kusinerna om den märkliga dagen när solen inte hann gå ner.

Men en sak vet de inte! När de ligger i sina sängar på kvällen, med blommor under kudden för att det är midsommarafton, då somnar de utan att titta ut, för de är så trötta. Hade de tittat ut skulle de ha sett att solen inte gick ner den natten heller. Och de skulle ha undrat varför och inte vetat. Men jag vet och jag ska berätta det för er: Också denna kväll har deras mamma gått på besök till Solen och nu är det hennes tur att berätta om sina barn.

Hon har bara två stycken, men hon tycker så mycket om dem och har så mycket att säga om dem, att hon håller på hela natten och långt in på mid-sommardagens morgon. Och Solen kan bara gäspa och höra på.

KASPER SÖKER ÄVENTYR

Heidi Jergovsky

För länge sedan fanns det en liten docka som hette Kasper. Det här är historien om en ovanlig dag i hans liv.

Personer:	Kulisser:
Kasper	Hemma hos Kasper
Kungen	Stadsgata
Prinsessan	Skog
Sjörövaren	
Häxan	
Spöket	
Tjuven	

Pjäsen börjar – Kulissen "Hemma hos Kasper" är uppsatt. Draperiet dras ifrån och Kasper kommer in på scenen.

Kasper: O vad allting är tråkigt. Det händer aldrig någonting roligt. Inte är jag vacker. Inga pengar har jag. Jag skulle faktiskt vilja vara någon annan. Nej, nu tror jag att jag ger mig iväg och ser om

jag kan bli någon annan och få lite roligare och uppleva äventyr.

Draperierna dras för. Kulissbyte till stadsgata.

Berättaren: (under tiden kulissbyte sker) Kasper ger sig iväg hemifrån och går mot staden för att se om han träffar någon som har roligt, och för att leta äventyr.

Draperierna dras ifrån. Kasper kommer in på scenen. Där stannar han och ser sig omkring.

Kasper: Jaha, då var man i staden då. Undrar om man kan hitta äventyr här. Oj, titta där kommer självaste kungen!

Kungen kommer in på scenen.

Kasper: God dag, god dag Ers majestät. Hur står det till?

Kungen: Jotack, det är väl bra. Jag är på väg till kungen i grannlandet för att försöka ställa till ett litet krig, så jag kan få lite mer land och mer makt.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag har så tråkigt och tänkte att jag skulle försöka bli någon annan, någon som har roligare. Är det roligt att vara kung?

Kungen: Jovars. När man är kung bestämmer man över allting och har mycket pengar.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Kungen: Nja, det är klart – Jag har så mycket pengar att det nästan inte längre finns något att köpa som jag inte redan har. Jag blir inte längre glad över något jag får. Och eftersom jag alltid bestämmer allting, tycker ingen egentligen om mig, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, kung tror jag inte alls att jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Adjö, Ers majestät.

Kungen: Adjö, Kasper.

Kungen går ut till vänster. In kommer Prinsessan.

Kasper: God dag, fröken Prinsessa. Hur står det till?

Prinsessan: Jotack, det är väl bra. Jag är på väg för att köpa hundra nya klänningar här inne i staden.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag har så tråkigt och tänkte att jag skulle försöka bli någon annan, någon som har roligare. Är det roligt att vara prinsessa?

Prinsessan: Jovars, när man är prinsessa blir man upppassad och behöver bara sitta och vara vacker.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Prinsessan: Nja, det är klart – Jag har ingenting att göra. Jag får inte ens klä på mig själv. Det känns som om någonting fattas. Och ingen tycker att det är roligt att alltid passa upp på mig, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, prinsessa tror jag inte alls att jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Adjö, fröken Prinsessa.

Prinsessan: Adjö, Kasper.

(Prinsessan går ut till vänster och Kasper går ett par korta steg framåt. In från höger kommer Sjörövaren.)

Kasper: God dag, herr Sjörövare. Hur står det till?

Sjörövaren: Jotack, det är väl bra. Jag kommer precis från ett riktigt sjöslag där alla slogs som bara den. Men många dog, så nu ska jag leta en ny besättning sjörövare i staden.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag hade så tråkigt och tänkte att jag skulle försöka bli någon annan, någon som har roligare. Är det roligt att var sjörövare?

Sjörövaren: Jovars, när man är sjörövare får man slåss nästan hur mycket man vill.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Sjörövaren: Nja, det är klart, när man slår någon gör det ju ont, och det tycker ju ingen om, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, sjörövare tror jag inte alls att jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Adjö, herr Sjörövare.

Sjörövaren: Adjö, Kasper.

(Sjörövaren går ut till vänster och Kasper går ut till höger. Draperierna dras för. Kulissbyte till skog: Byte av belysning till den röda lampan. Nu är det natt)

Berättaren: *(Under tiden kulissbyte sker)* Kasper ger sig iväg igen, för att söka äventyr. Han går ut ur staden och kommer till en stor skog. Han har gått långt och det har hunnit bli mörkt när han går in i skogen. *(Draperierna dras ifrån. Kasper går in en liten bit från vänster, stannar där och ser sig omkring. En ugglan hörs hoa)*

Ugglan: oho, oho.

Häxan kommer in på scenen, från höger)

Kasper: Godkväll fru Häxa. Hur står det till?

Häxan: Jotack, det är väl bra. Jag ska hem och röra i min goda grod- och ormsoppa.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag hade så tråkigt och tänkte att jag skulle försöka bli någon annan, någon som har roligare. Är det roligt att vara häxa?

Häxan: Jovars, när man är häxa får man göra onda saker och vara elak nästan jämt. Man kan bara gå runt och ställa till så det går illa för folk.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Häxan: Nja, det är klart, ingen tycker ju om mig för att jag är så elak jämt, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, häxa tror jag inte alls att jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Godkväll fru Häxa.

Häxan: Godkväll, Kasper.

(Häxan går ut till vänster. Kasper går ett par steg en liten bit åt höger. In från höger kommer spöket)

Kasper: Godkväll herr Spöke: Hur står det till?

Spöket: Jotack, det är väl bra. Jag är på väg till det gamla slottet för att skrämman dem som bor där.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag hade så tråkigt att jag tänkte försöka bli någon annan, någon som har roligare. Är det roligt att vara spöke?

Spöket: Jovars, när man är spöke får man gå omkring på en massa läskiga ställen och skrämman och så.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Spöket: Nja, Jag skrämman ju bort alla, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, spöke tror jag inte alls jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Godkväll, herr Spöke.

Spöket: Godkväll, Kasper.

(Spöket går ut till vänster, och Kasper går en liten bit. Tjuven kommer in från höger)

Kasper: Godkväll, herr Tjuv. Hur står det till?

Tjuven: Jotack, det är väl bra. Jag är på väg hem med några guldsaker jag har stulit från en köpman i staden.

Kasper: Jag är ute och letar efter äventyr. Jag hade så tråkigt och tänkte

att jag skulle försöka bli någon annan, någon som har roligare: Är det roligt att vara tjuv?

Tjuven: Jovars, när man är tjuv får man vara ute på natten och röva och ta saker som man vill ha, men som egentligen är någon annans.

Kasper: Men är det verkligen roligt?

Tjuven: Nja, det är klart, jag är alltid jagad av polisen och får sitta mycket i fängelse. Jag gör många ledsna, så jag har inga vänner.

Kasper: Det låter ju inte alls roligt. Nej, tjuv tror jag inte alls jag vill bli. Jag går nog vidare jag. Godkväll, herr tjuv.

Tjuven: Godkväll, Kasper.

Tjuven går ut till vänster, och Kasper står ensam kvar.

Kasper: Näe, det verkar inte vara roligt att vara någon annan. Jag vill inte ha en massa pengar som jag inte vet vad jag ska göra av. Jag vill inte sitta och ha tråkigt och bara tänka på hur vacker jag är. Jag vill inte slåss. Jag vill inte vara elak. Och inte vill jag att någon ska vara rädd för mig, och inte vill jag göra människor ledsna. Nej, jag vill vara tillsammans med alla mina vänner Barnen och bara vara Kasper. Det är nog bäst ändå att bara vara sig själv och försöka göra alla människor runt omkring glada. Då blir man själv glad. Hej då alla barn!

Kasper vinkar och går ut från scenen, samtidigt som draperiet dras för.

DEN GAMLA GRANEN EINAR

Hans Lundell

Som liten kotte föddes jag av mina stamföräldrar till nomad. Inte i ordets rätta bemärkelse eftersom mina rötter aldrig lämnat landskapet Dalarna, utan för att landskapet hela tiden ändrat sig runtomkring mig. På så sätt har jag bytt boplats millennium efter millennium och sett det mesta som kan ses.

Jag växte upp i en stor familj som kallade sig Granskog, och jag fick namnet Einar Picea Abies Granskog. Mycket skulle jag nog kunnat susa om, men sjukdomar och grannar som försvunnit kan inte längre hjälpa mig att komma ihåg nu när mitt minne börjar torka ut. Hur just jag klarat mig så länge vet jag inte riktigt, men jag bestämde mig tidigt för att bli en riktigt grann gran och få många kottar omkring mig som kanske kunde sköta om mig på äldre dar. Årtusenden har kommit och gått och många många stormar har jag ridit ut, tillsammans med en och annan utspridd Ek. Pandemier, istider, torrtider och regnperioder har jag också besegrat i hela niotusenfemhundra år.

Men för lite över hundra år sedan började riktiga farsoter härja ordentligt i min släkt Granskogen. Helt plötsligt började små figurer tränga in överallt, fälla oss till marken ända från roten, lemlästa våra grenar för att sedan

släpa bort våra stammar och ersätta dem med små fyrkantiga lådor, som tillråga på allt spydde svart rök och fick oss andra att må illa. Till slut fick vi en svart yta på våra barr som gjorde det svårt att andas, vi orkade inte producera syre och många torkade ihop och dog av barrförlust. Andra fick stora sår som kådan rann ur och de föll också till marken i brist på livsvätska.

Förkådning och Barrsot var vanliga epidemier i något århundrade fram till 1900-talet. Då kom den verkliga faran. Både stora och små mullrande saker for runt som åskväder och rövade bort alla mina kvarvarande vänner och släktingar från Granskogen, men även andra raser från Ekskogen och Tallskogen. Bara några få blev kvar och det var vi som råkade bära på stora lager kottar i våra kronor. Varför vet jag inte för det var absolut ingen dans på mon att vara kvar i dimman och diset som dessa oväder lämnade efter sig.

Mensenare samma århundrade hände något konstigt. Det kom små gröna figurer som kallade sig för Trädkramare och Grönavågare och placerade ut små adoptivbarn i massor till oss på vår kyrkogård och framtiden såg ljus ut igen. Tyvärr fick nu de här små växa upp alldeles för tätt inpå varandra. Det blev trångt och slagsmål utbröt om platserna. Många fick aldrig tillfälle att växa upp och utveckla sig som det var tänkt och gick grymma öden tillmötes. De trängdes ihop på alltför små ytor, torkade ihop och försvann, medan vissa andra tog för sig, bredde ut sig och blev till riktigt stora och täta granar.

Nu kom nästa katastrof, en orkan som tog med sig nästan hela min nya familj men på något mirakulärt sätt klarade jag mig undan även denna gång. En bit in på 2000-talet kom de där små Trädkramarna och

Grönåvågarna tillbaka för att se hur det gått för sina utplacerade småtingar och blev alldeles förfärade över vad de såg. Jag susade med min krona för att pocka på uppmärksamheten och se, dom fick syn på mig, kom fram och inspekterade mig från topp till rot. Klämde och kände på mina barr innan de stack en nål genom min stam och tog ut en bit av mitt DNA. Framför mina rötter sattes en liten rak stam utan grenar upp med en konstig krona på toppen och efter den dagen är ingenting sig likt. Istället för att bara stå i lugn och ro och susa med mina grannar i dungen kommer nu massor av konstiga varelser hela sommaren i ända och tittar på den där kala stammen med konstiga kronan innan det börjar surra och blixtra om dem och de mumlar som bålgetingar med varandra. Det händer tyvärr också ibland i skymningen att det kommer lite mindre figurer som vill ta sig ända upp till min krona och det är inte så lyckat eftersom jag börjar bli gammal och skör i grenarna. Då brukar jag varna dem med ett ljudligt KNAK som för det mesta brukar få dem på andra tankar. Ibland kastar de också en stråle med illaluktande vatten på mig och då brukar jag tänka på mina stackars forna vänner som dog av försurning, en annan sorts epidemi som också härjade på 1900-talet.

Av en klok gammal uggle som är inneboende hos mig har jag fått veta att jag kan kalla mig "Granarnas Gran", är världens äldsta träd och jag har också bytt efternamn på äldre dagar. Tyckte inte det passade att heta Granskog längre eftersom skogen snart är borta, så jag nöjer mig med Gran. Einar Gran. Förlåt slakten Ek, men namnet bär jag med stoltheten av att vara 9500 år ung.

NÄR SPINKY GICK VILSE

Ulrica Marmfeldt Lindgren

En liten ekorre satt under en stor ek och var helt genomfrusen. Han hade gått i regn och rusk i två dagar och letat efter sitt hem. Just nu hade han satt sig för att vila. Han hade lagt upp sina bakben på en rot som stack upp ur gräset och masserade sina fötter. Trädet som han vilade under stod på en tomt där det bodde flera hundar. En av dem hade blivit nödig och måste ut och kissa. Hans namn var Atos.

Atos klev ut på den gamla trätrappan och stannade. Han sniffade i luften och fick en ny doft i nosen. Vad var det som luktade? Han kliade sig bakom örat och skakade på sig för att vakna ordentligt. Trädgårdens blommor slokade efter allt regnande. I gräsmattan hade en stor pöl bildats. Det regnade fortfarande. Åh, då blir jag blöt om fötterna, tänkte han. Han hade hållit sig hela förmiddagen för att slippa gå ut i regnet.

Men nu måste han. Han tog sikte på eken som låg mitt i trädgården och sprang över dit. Nu kom den där doften igen som han hade känt på trappan. Han sniffade runt en stund, men kunde inte komma på vad det var som luktade. Så lyfte han på bakbenet och släppte en stråle.

- Hjälp, Vad gör du!

Atos höll på att ramla omkull, så rädd blev han. Någon hade ropat högt. När han fick tillbaka balansen såg han ett litet paraply i gula och röda färger som åkte fram och tillbaka. Han böjde ner huvudet och kikade in bakom paraplyet och såg en ekorre som tittade förskrämt på honom. Atos trodde inte sina ögon. Han skakade huvudet så öronen fladdrade hit och dit. Hit brukade inga djur våga sig in, tänkte han. Han hade nämligen varit väldigt duktig på att skälla iväg alla som närmade sig.

- Förlåt, förlåt om jag stör, hörde han ekorren säga.

Vad gör du här, under min ek?

- Jag, hi-hi-hittar inte heem, svarar ekorren.

Han frös så mycket att han hade börjat stamma, märkte han själv. Han ställde sig upp och slog ihop paraplyet. När han var klar, lutade han sig mot det, gaskade upp sig, och sade:

- Mitt namn är Spinky. Trevligt att träffas, min herre.

Normalt skulle Atos blivit rasande av att någon var inne på hans tomt, men den här lille krabaten var så.. så oförarglig på något vis, så Atos sade bara:

- Mhmm, Atos var namnet, och därinne har vi tre hundar till. Han nickade mot huset. Liksom för att visa att han inte var ensam.

- Ojdå, jag ville inte störa, men det var en bra viloplats här under. Han pekade upp mot trädets alla blad som skyddade mot regnet. Kan jag stanna en stund till?

- Nja.

Atos skruvade på sig, men sade sedan:

- Varför är du här?

Spinky började gå fram och tillbaka och använde paraplyet som en käpp. En stor droppe föll ner på hans nos och han torkade sig.

- Jo, så här började det:

- Jag bor med min familj, vi är 16 stycken, i en liten skog som ligger vid vattnet. För två veckor sedan fick vi besked om att min kusin behövde hjälp med att bygga ett förråd till sina nötter. Jag har nyss varit där och byggt det färdigt. Det var på vägen hem som den här hemska stormen

kom och jag måste ha tagit fel väg.

Han sträckte ut armen, suckade och satte sig ner.

- Jag har ingen aning om var jag är.

Atos kommer ihåg stormen som var för några dagar sedan, för hans husse fick springa ut och binda fast trädgårdsmöblerna som fanns i trädgården. Det hade varit en hemsk storm.

- Riddarvägen, säger han.

- Va, säger Spinky.

- Jo, jag säger det att du befinner dig på Riddarvägen, nummer tre närmare bestämt.

- Jaha.

Spinky stramar upp sig lite, men sjunker ihop igen.

- Det säger mig ingenting.

- I närheten av tåget, fortsätter Atos

- Fortfarande ingenting.

Atos kunde gatorna mycket bra, för han hade varit ute på promenad med sin matte varje dag. Han fortsatte:

- Beskriv närmare vad som fanns i närheten där du bodde.

- Tja, det är en skog och så är det vatten.

Atos tänkte efter. Han måste komma långt nerifrån Österskär. Bodde kanske i närheten av Solbrännan, den stora badplatsen.

- Såg du båtar? frågade han.

- Nej, aldrig sett.

- Va! Om man bor vid vatten måste det finnas båtar.

- Nej, inte där tydligen.

Atos reste på sig och bestämde sig för att gå och hämta de andra hundarna. Han sprang tillbaka till huset, och hoppade mellan ställena där det inte var för lerigt på gräsmattan.

Efter en stund kom han ut med tre bassethundar bakom sig. De gick väldigt sakta.

- Varför måste du dra ut oss allihop, frågade en av dem. Vi låg och sov så skönt.

Spinky såg när de kom och blev orolig och backade.

- Jag får presentera; Min mor Olivia, och det här är Doffan, och Zonda, ej släkt.

Spinky bugade djupt. Atos fortsatte.

- Den här ekorren kallar sig Spinky och han satt här när jag kom ut för en stund sedan. Han verkar hygglig.

Doffan tittade på Atos och backade ett steg.

- Vad har hänt med dig då. Du skäller ju på allt som visar sig?

Hon var väldigt trött på att Atos jämt skällde vid staketet, och då ska vi inte tala om grannarna som bodde runtomkring.

- Jaja, nu talar vi inte mer om det, säger Atos och såg lite irriterad ut.

Han fortsatte istället:

- Den här killen behöver hjälp. Han hittar inte hem.

- Jaså, säger Olivia och går fram och sniffar lite på honom.

Spinky hukade sig för den enorma nosen.

- Jo, sa Atos, han säger att han bor vid vatten, men det finns inga båtar.

- Låter konstigt, säger Zonda och kliade sig bakom örat.

De satt alla tysta en stund. Atos såg en chans till äventyr och sade.

- Jag följer med killen ner till Solbrännan.
- Hur skulle det gå till? Du måste komma ut härifrån först, sa Doffan och tittade på några fiskmåsar som skrånade från ett hustak.
- Jag har en hemlig utgång som husse och matte inte känner till.
- Har du? sa Olivia, Doffan och Zonda samtidigt och tittade på Atos.
- Japp.

Atos sträckte på sig. Han var stolt över sin hemlighet.

- Så nu vet ni det.
- Ja, det må jag säga. Olivia tittade sig omkring och undrade var den utgången kunde vara.
- Var är husse och Matte, frågade Atos sedan.
- De har åkt och storhandlat.
- Bra, då går vi på en gång, säger Atos.
- Det var mycket snällt av dig, men ... vet du vilken väg vi ska ta, frågade Spinky.
- Japp. Jag hittar överallt, säger Atos och reste på sig.

Olivia, Doffan och Zonda satt kvar under trädet och tittade efter Atos och Spinky när de gick längs med staketet en bit bort i trädgården. Vid ett litet skjul som stod vid staketet vek de av och försvann. Efter en stund såg de Atos och Spinky utanför staketet på väg att ta sig över gatan.

- Han är klokare än jag trodde, min son, sade Olivia och log lite.

Nu skulle Atos och Spinky ta sig över gatan, och det var många bilar som åkte förbi. De väntade, och efter en stund blev det tomt åt båda hållen.

- Nu, sa Atos och började gå. När de hade kommit över halva gatan kom plötsligt en bil!

Bilen tutade på dem. De rusade sista biten och klarade sig precis. Atos och Spinky stannade på andra sidan och pustade ut.

- Var kom den ifrån? frågar Spinky

- Jag tänkte inte på att det är en korsning och att bilar svänger ut när det är fritt fram här. Det kunde ha gått riktigt illa.

De gick vidare och följde en lång häck. Innanför den bodde en stor brun hund som hette Lotus och han var lika duktig på att skälla som Atos. Nu ville Atos retas lite med honom.

- Jag har hört att det bor en fegis här innanför! ropade han.

Lotus blev ursinnig. Han skällde det värsta han kunde, tills hans husse kom ut och hällde vatten på honom. Våt och arg kröp han in i sin koja igen. Atos skämdes lite över sig själv när han såg att Lotus fick vatten på sig. Nu hörde Atos att tåget var på ingång, för det signalerade och bomarna gick ner.

- Vi åker med en station, så kommer vi fortare fram, sade han och började springa. Spinky hoppade upp på Atos rygg och tog tag i de långa öronen för att hålla i sig.

När tåget stannat vid perrongen sprang de över spåren och hoppade på längst bak. Konduktören såg åt andra hållet så de blev inte upptäckta. Så åkte tåget vidare till slutstationen.

Det var inte långt att gå från slutstationen till Solbrännan och nu närmade sig Atos och Spinky badplatsen. De hörde några barn som hade trotsat det dåliga vädret och kommit för att bada. De genade över en

minigolfbana och tog sig upp på berget som fanns på badplatsen. Här uppifrån såg man ut över Trälhavet.

- Här är det, vattnet, känner du igen det?

Spinky såg sig omkring länge.

- Nej, jag känner inte igen någonting. Han suckade och tittade sig omkring.

- Jag är törstig, jag går ner och dricker, sa han istället.

- Dricka det här vattnet, nehej det går inte, då blir du sjuk. Kan man dricka ert vatten? frågade Atos.

- Jaa, när vi blir törstiga går vi uppför en ramp, och där är vårt dricks-vatten. Atos kliade sig i huvudet. Dricka vattnet?

Han gick runt en stund på berget och tittade sig omkring. Plötsligt såg han långt borta ett högt runt silverfärgat torn som stack upp över granarna.

Han pekade och frågade Spinky:

- Känner du igen det där tornet som sticker upp där borta?

Spinky vände sig om och såg ingenting. Han hoppade upp på Atos rygg och såg nu bättre.

- Jaa! Det där känner jag igen. Det ligger ovanför vårt hem!

Spinky blev så glad när han såg tornet. Nu skulle han äntligen få komma hem.

- Kom så vi skyndar oss.

De följde grusvägarna förbi badplatsen och kom så småningom fram till Långbacken som gick ända upp till Vattentornet och skogen där Spinky bodde.

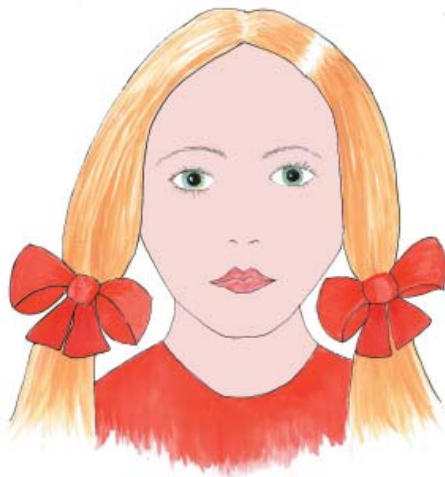
Några ekorrar satt och åt under ett träd och hade flera ekollon framför sig. När de hörde Spinky och Atos komma samlade de fort ihop sin mat för att gömma sig. Då ropade Spinky på dem, och när de såg att det var han kastade de all maten och sprang fram till honom för att kramas. De berättade att de hade trott att det hade hänt något allvarligt. En annan ekorre hade sänts över till kusinen och där fått veta att Spinky lämnat honom för flera dagar sedan. När Atos såg hur glada hans släktingar blev och att det var tack vare honom blev hans hjärta varmt. Det kändes skönt. Han kanske skulle sluta med att skälla ut alla som han inte kände.

Atos skyndade hem. Men innan han var hemma ville han tala med Lotus en gång till. Han tyckte synd om honom där han satt fastkedjad i kojan. Lotus låg utanför sin koja när han kom fram.

- Hej, det är jag som bor på andra sidan vägen, sa Atos lite försiktigt. Lotus morrade lite.

- Vad vill du, frågar han.
- Jag ville bara säga hej.
- Hej, hej, svarade Lotus, och tittade misstänksamt.
- Har du sett de där två snygga taxarna som brukar gå förbi vid femtiden varje eftermiddag? frågade Atos.
- Jo, dem har jag sett.
Det var tyst en stund. Så fortsatte Lotus:
- Tänk om man fick ta sig en sväng någon gång.
- Går ni inte ut och på promenad ibland?
- Nej, jag är en vakthund. Sitter här för att skrämma iväg folk.
Atos tyckte synd om Lotus. Plötsligt kom Lotus matte ut och såg Atos. Hon stod stilla en stund och tittade på honom, och han backade några steg.
- Lotus har fått en kompis, ropar hon in i huset.
Ut kom husse. Han log när han såg hundarna.
- Släpp efter på linan så att Lotus kan röra sig över hela tomten, sa han.
Matte gick fram och bytte till ett längre rep. Lotus reste på sig och gick fram och luktade på Atos.
- Ska vi jaga varandra? föreslog Atos ivrigt.
Lotus tog ett skutt och viftade på svansen. Så satte leken igång. Oj, vad de brottades och jagade varandra därefter. Men efter en stund måste Atos ändå fortsätta hem.
- Jag kommer förbi och hälsar på igen.
- Ja, gör det, gärna, sa Lotus och viftade på svansen så mycket han bara kunde.

POLLYANNA I HÖJDEN

Göran C O Claesson

Det var en gång en flicka som inte kom ihåg sin mamma. Det var inte konstigt. Mamman hade dött innan flickan började komma ihåg något.

Flickan levde för länge sedan innan det fanns teve och dataspel och mobiltelefoner. Vilken tur att de inte fanns ännu! Flickans pappa hade väldigt lite pengar och hade inte kunnat köpa några. Hans pengar räckte inte till leksaker, och inte ens till kläder. Flickan fick gå i gamla kläder som andra hade gett till en insamling för fattiga. Hon var inte ledsen för det. Hon och hennes pappa hade kommit på en väldigt bra lek. De hade gjort det en julafton. Det enda från insamlingen som blivit över till julklapp åt henne var ett par kryckor. Då kom de på att hon skulle tänka så här:

- Härligt att jag inte behöver kryckorna!

Nej, det gjorde hon verkligen inte. Hon var av den sorten som tycker om att klättra högt i träd och balansera på smala räcken.

Nu hade hon och hennes pappa uppfunnit vara-glad-leken! Tack vare den leken kom hon alltid på något sätt att klara sig när det var svårt. Det svåraste för henne var att hennes pappa dog. Hon måste då flytta till en väldigt sträng moster som inte tyckte om barn och kanske inte om vuxna heller. Men hon fortsatte vara-glad-leken. Hon blev stark av det, och besvärliga människor som hon mötte blev snälla mot andra.

Den här sagan berättades länge, och till slut var det någon som berättade den i en bok som hette Pollyanna. Det berodde på att flickan hette Pollyanna. Boken kom ut i ett land och i en tid då människorna ville tro på att var och en kan klara sig. Det gäller bara att hitta rätt sätt!

Folk blev så förtjusta i Pollyanna att de till och med satte upp henne som staty i Amerika. Berättelsen om denna flicka har sedan filmats flera gånger och blivit serier i Japan.

Vara-glad-leken kom sedan att byggas ut till något fint som kallades positivt tänkande, och har nu för tiden byggts ut till något ännu finare som kallas positiv psykologi.

Nu vill jag berätta något som ingen visste om Pollyanna och som det inte står ett ord om i boken om henne. Den var inte bara genom vara-glad-leken som hon hjälpte sig själv och andra så fantastiskt bra. Hon hade hjälp av något annat, något som hon kunde göra men som hon aldrig berättade för någon.

När hon flyttade till sin moster fick hon för första gången gå i skola. Det var ovant för henne att träffa många barn på en gång. Hon var inte van vid att träffa mer än en flicka eller en pojke, eller möjligen ett par barn, på en gång.

Ingen hade förut bråkat om hennes namn, men på skolgården började en grupp pojkar att skratta över namnet. Det dröjde inte länge innan hon fick höra dem skrika så här på en rast:

- Polly-anna! Pallo-ynna! Pylla-onna!

De gjorde grimaser samtidigt som de skrek men Pollyanna blev inte rädd. Det var nämligen så med Pollyanna att hon inte bara kunde se med sina ögon, alltså ha ögonen som sin utsiktspunkt. Hon hade

faktiskt en utsiktspunkt till. Den var ovanför henne och lite bakom henne. Om Pollyanna stod på en trottoarkant och tittade med sina ögon mot huset på andra sidan, kunde hon se det huset och den gatan som om hon var en trappa upp i luften. Då såg hon mycket som hon inte kunde se där nerifrån. Hon till och med såg sig själv uppifrån.

Grimaspojkarna närmade sig medan de skrek Polly-anna! Pallo-ynna! Pylla-onna! Pollyannas tanke hoppade upp till sin höga utsiktspunkt. Därifrån såg hon att andra pojkar och de flesta flickorna fanns bakom de skrikande pojkarna. Några såg förvåntansfulla ut, men de flesta så ut som de var oroliga, till och med rädda. En liten flicka såg riktigt ledsen ut. Hon stod vid trädet på skolgården och stod så att de skrikande pojkarna inte skulle se henne.

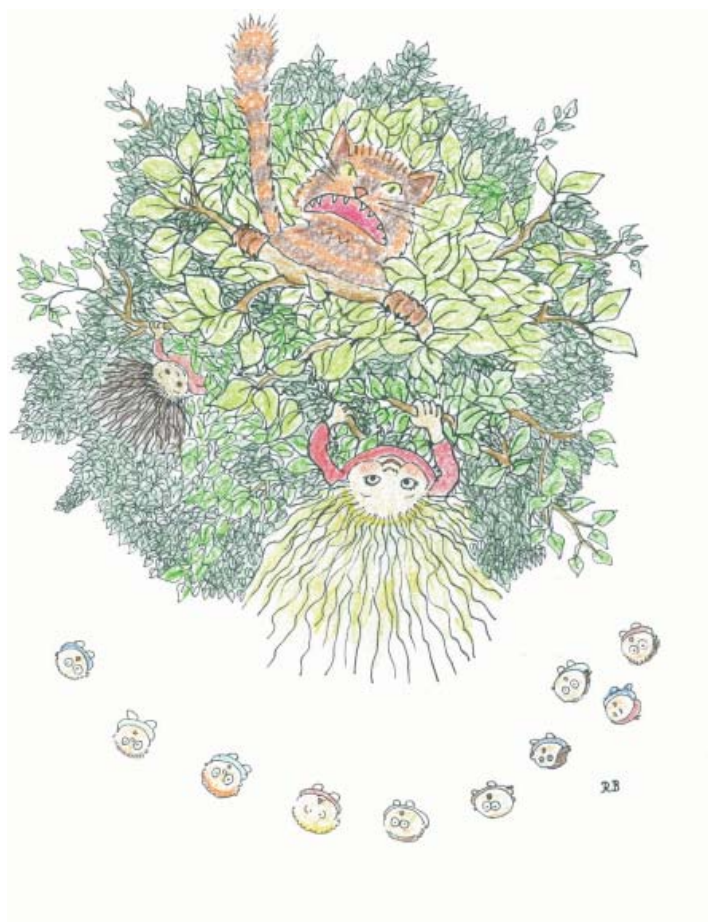
Där, en trappa upp i luften, kunde Pollyanna också se att en nästan vuxen kattunge hade klättrat högt upp i trädet. Den hade klättrat så högt att den inte vågade klättra ned. Ingen kunde höra något när pojkarna vrålade men Pollyanna kunde se att katten jamade på hjälp.

Nu var klungan av skrikhalsar mitt emellan trädet och Pollyanna. Hon rusade det fortaste hon kunde mot klungan, rakt igenom den, mot trädet, började klättra upp i det och ropade till den ensamma flickan:

- Hjälp mig ta ner kattungen!

Skrikpojkarna blev alldeles paffa och tystnade. Flickorna klättrade högre och högre. Till slut kunde Pollyanna gripa tag i kattungen och lämna den vidare till flickan. De tog sig ned ur trädet och släppte kattungen. Den sprang fort sin väg. Pollyanna slapp att höra Pallo-ynna och Pylla-onna fler gånger. Flickan som hållit sig i skymundan slapp att vara ensam. De andra barnen blev inte lika rädda för skrikpojkarna längre,

och de började leka i stället för att skrämmas. Pollyannas tanke fortsatte att hoppa en trappa upp när något var besvärligt, och därifrån såg hon alltid vad som var bäst att göra.

S:T GÖRANSSON OCH DRAKEN

Ingvar Åhman-Eklund

Lmorgon blir det riktigt kul, då ska vi åka på utflykt! ropade Jessica. Långt ut på Järvafältet! Väster om Ravalen, Öster om Översjön. Jessica var lärare på lågstadieskolan Pissmyran i Sollentuna.

- Hurra! Hurra! ropade Love och Malla och de andra barnen.
- Men... frågade Malla, var ligger Järvafältet någonstans? Vad ska vi göra därute på ett stort fält?
- Järvafältet är ett naturreservat. Ett stort område med skogar och ängar och sjöar, som man har bestämt att man ska ha kvar som det är, utan att bygga en massa hus och vägar på det, förklarade Jessica.
- Vi ska vara där hela dagen så vi ska ta med oss mackor och varm choklad och korvar som vi kan grilla vid någon bra grillplats, fortsatte Jessica.

Tidigt nästa morgon, när man kunde höra fåglarna kvittra som mest, tog sig klassen ut till Järvafältet. Allra först samlades klassen vid några väldigt vackra blommor som växte vid vägen.

- Den här blomman heter Humlesuga och växer nästan bara här i Sollentuna, sa Jessica och höll upp en av de underbara blommorna framför barnen.
- Vilken fantastiskt vacker blomma! ropade Love och Malla samtidigt. En riktig Sollentunablomma.

Sedan marscherade klassen rakt ut på Järvafältet. Först kom man till Väsby. Där gjorde man en paus vid Naturens hus och drack te och choklad och åt mackor.

När allt var uppätet gick klassen sjungande upp mot Översjön långt in på Järvafältet. Skogen stod tät och mörk på sidorna av stigen. Plötsligt upptäckte Jessica att Malla och Love var borta.

- Love! Malla! Alla stannade och ropade. Man gick tillbaka och letade bland buskar och träd runt stigen. Och ropade igen. Men Love och Malla var och förblev borta.

- Jag tror att det är en stor hungrig björn som tagit dom och ätit upp dom, flinade Axel elakt.

-Här finns det inga björnar, sa Jessika lugnande, men barnen såg att hon var jättenervös.

Till slut, efter mycket letande och ropande, fick klassen gå hem igen - men utan Love och Malla. Flera av barnen grinade. Jessica pratade nervöst i mobilen med många olika vuxna. Nu skulle nog polisen få leta efter dom.

Men vad hade hänt med Malla och Love? Jo, Love och Malla hade kommit lite efter de andra barnen och helt plötsligt fått se en jättestor och superkonstig sten långt uppe i en skogsbacke. Den var liksom grå-grön och taggig. De hade aldrig sett en liknande sten förut. Nyfikna sprang de dit för att kolla vad det var.

Plötsligt rörde sig stenen och försvann in bland några täta snår, och Malla och Love sprang efter. Det blev en lång jakt över stockar och rötter. Till slut dök stenen in i en grotta mellan några klippblock och barnen efter.

Med ett våldsamt vrål vände sig stenen helt överraskande om. Love

och Malla blev jätterädda, för det var ju ingen sten.

Stenen var en drake – en väldig förskräcklig drake. Det sprutade eld ur nosen på den och den hade stora kraftiga otäcka klor. Malla och Love försökte fly men draken fångade dem lätt. Han höll upp dem framför sig. Barnen hängde och slängde i hans vassa klor.

- Tänk om han vill äta upp oss! skrek Malla.
- Vi är inte goda, försökte Love.

Draken tittade länge på barnen med sina stora hemska ögon.

Men sedan började han plötsligt att prata!! Tänk att drakar kan prata?

- Var inte rädda barn, sade han med mörk röst. Jag vill er inget illa. Det är bara det att jag är så väldigt ensam och vill ha några att leka med. Vi kan ha jätteroligt tror jag. Jag kan många skojiga lekar.

Draken släppte ned Malla och Love bakom stenen. Där stod de jätterädda. Benen skakade och tänderna skallrade.

Draken vände sig om, hämtade en stor påse och släppte ner den framför Malla och Love.

- Här får ni en massa godis, sa Draken. De här påsarna blev kvar här i skogen när jag råkade skrämna iväg några som hade satt sig ned för att äta här i skogen. Oj vad dom blev rädda. Love öppnade den ena påsen och den var fylld av klubbor, sega gubbar, lakritsgeléhallon och choklad av alla de sorter.

Fröken Jessica rusade direkt till polisen när hon lämnat av de andra barnen på Pissmyran.

- Det är tur att det är sommar, tyckte poliserna. Då behöver barnen inte frysa och det blir inte så mörkt. Vi låter polishelikoptern kamma

igenom området. Hittar vi dom inte då, så skickar vi ut poliser med hundar på fältet. Var inte orolig. Nästan alla som försvinner kommer tillrätta.

Helikoptern flög fram och tillbaka över Järvafältet. Men man hittade inga försvunna barn. Istället berättade poliserna att de hade sett något grönskimrande som såg ut som ett stort märkligt djur. Det såg ut som en drake, men sådana finns väl inte numera, sa man.

Men den gamle kommissarie Hök visste bättre.

- Jo, sa han tyst. Det finns drakar fast dom är väldigt sällsynta och ingen vill prata om att dom finns i verkligheten. Folk skulle ju bli livrädda om dom visste att det fanns drakar. Därför har man bestämt att skolorna ska låtsas som om dom inte finns och säga att dom bara finns i sagorna. Det är tillräckligt illa med rådjur, fästingar och mördarsniglar som förstör friden i trädgården. Men nu har tydligen drakarna också börjat komma hit där det bor människor. Den kan ha fångat barnen för att äta upp dom. En del drakar äter upp barn.

- Jag får ringa Antidrakex, fortsatte Hök. Dom sprejar drakarna i munnen så dom somnar. Sedan kör Antidrakex iväg med dom till någon skog hemskt långt borta. Dom har en expert som heter Sankt Göransson. Jag ringer honom. Han kan nog rädda barnen om inte draken redan ätit upp dom. Drakar äter ju väldigt gärna upp små barn. Barn är ju så möra och goda. När rädslan hade lagt sig upptäckte Malla och Love att draken var jättesnäll och glad över att ha sällskap. I den andra påsen hittade barnen en hel massa korvar som de trädde på pinnar. Sedan grillade de korvarna på

deneld som draken sprutade ut ur sitt väldiga gap. Malla och Love hade så kul att de inte tänkte på att det började bli sent och att de borde ha gått hem.

Sankt Göransson var redan på väg ut på Järvafältet med sin farliga spårhund Devil. I handen bar han sin effektiva antidraksprej. Det var snart kväll på Järvafältet. Snart fick Devil upp ett spår efter draken. Han morrade dovt och hotfullt. Sankt Göransson smög sig fram så tyst han kunde genom buskar och snår.

Plötsligt, där! Gömd bakom några stora stenblock låg Draken. Det såg ut som om den sov. Malla och Love syntes inte till.

- Bara han inte hunnit äta upp barnen, tänkte Göransson. Lurat i barnen mat och godis och sedan kastat in dem i sin väldiga eldsprutande mun. Sankt Göransson tog fram sin antidrakspray som han skulle spruta i munnen på draken så den somnade så djupt att den gick att fånga levande. Sedan smög han sig fram på tå de sista stegen fram till draken. Devil väntade bakom stenblocket. Sakta och försiktigt tog han sig fram till drakens käft. Det sprutade lite svaveldoftande rök ur näsborrarna på draken när han sov. Plötsligt krokade något tag i benet. Sankt Göransson tappade balansen och ramlade skrikande omkull på marken framför den väldiga draken. Det var Love som smugit sig på Göransson och lagt krokben för honom. Sprayburken tappade Göransson när han föll, och den rullade bort ifrån honom. Där låg han hjälplös framför drakens väldiga käft. Med ett förskräckligt vrål högg draken honom.

Sankt Göransson hängde skräckslagen och sprattlande i den väldiga drakens glupska käft. Bredvid stod Love och Malla och skrattade så de hoppade.

Malla sprang fram och tog Sankt Göranssons sprayburk och kastade den så långt bort hon kunde. Det fick Devil att strunta i Göransson och springa efter sprayburken i stället. Sedan kom Devil tillbaka och gav burken till Malla innan han sprang sin väg med svansen mellan benen. Nu skulle Göransson bli uppäten trodde Devil.

Draken höll upp Sankt Göransson i luften och skakade honom våldsamt fram och tillbaka. Göransson skrek förtvivlat och viftade med armar och ben.

- Ska jag äta upp honom som kvällsmat? frågade draken. Vad tycker ni barn?

Draken såg jättehungrig ut, och det kom rök och eld ur drakens näsborrar.

- Jag tror inte att han är någon god människa, svarade Love.

- Nej, han verkar rätt seg, tillade Malla. Men vi kan väl fråga honom om han är en god människa. Är farbror en god människa?

- Nej, Nej, skrek Göransson. Jag är inte alls någon god människa. Jag är gammal och seg och dum och ond.

Draken slängde ner Göransson och tryckte fast honom mot marken med en av sina långa hårda klor.

- Han kanske blir jättegod om jag grillar honom? frågade draken. Men blinkade skämtsamt mot barnen så att inte Göransson såg det. Ska vi ha grillfest här i skogen? Det finns ju korvar kvar åt er.

Då märkte Malla och Love att Sankt Göransson blivit gråhårig och bajsat på sig!

- Farbröder ska väl inte bajs på sig, tyckte barnen. Vad äckligt. Bajsgubbe, bajsgubbe, bajsgubbe, ropade barnen och dansade runt Göransson och draken.

- Om vi ber draken att släppa dig, sade Love, lovar du då att springa till världens ände och aldrig, aldrig mera komma tillbaka till Sollen-tuna och Sverige?

- Ja, stönade Göransson matt. Jag lovar. Jag lovar. Jag lovar!

Barnen bad draken att släppa Sankt Göransson. Korvarna var nog godare, trodde de. Draken släppte Göransson. Göransson kastade sig upp och började springa.

Draken sprutade iväg en eldkvast efter Göransson så det slog gnistor om de trasiga byxorna.

- Nu fick du allt eld i baken, skrattade barnen efter honom.

Göransson sprang och sprang och sprang och sprang. Man såg bara en smal brun rand där han sprungit förbi. Hade han varit en bil hade polisen tagit honom för fortkörning, så fort sprang han.

- Tack för att ni hjälpte mig att fånga Göransson, sa draken till barnen. Annars hade han fångat mig och rövat bort mig. Ni är dom bästa vänner jag har haft.

- Nu måste vi springa hem, för våra föräldrar och fröken är nog jätte-ängsliga för oss, sade Malla. Men vi lovar att komma tillbaka så ofta vi kan och leka med dig. Det är jättekul att vara med dig!

Malla gick fram till draken och klappade honom på nosen.

Då blev draken så glad att det kom några glädjetårar i de stora drak-ögonen.

- Ni kan åka hem på min rygg för jag kan springa så fort att jag nästan flyger, sa draken

Barnen klättrade upp på drakens rygg och sedan bar draken dem

hela vägen hem till Pissmyran , över stock och sten, genom rondeller och villaträdgårdar. Sedan vinkade Love och Malla efter draken när han sprang tillbaka till sin håla ute på Järvafältet. Love och Malla kände att de hade fått en jättefin kompis.

Långt därute på Järvafältet ligger draken kvar än idag och väntar på att flera barn ska komma ut och leka med honom för han tycker så väldigt mycket om små glada kompisar.

HÄXAN I KÄLLAREN

Eva Giese

Det kunde inte vara sant! Mamma och pappa stirrade på lottsedeln som de båda två satt och höll i. Sen stirrade de på varandra. Bakom ryggen på dem trängdes deras barn, nioåriga Lena och tolvåringen Love och kikade över axeln på föräldrarna för att se om numret på lottsedeln var det som visades i TV-rutan. Zlatan, familjens pigga terrier, ville också vara med och trängas och körde in huvudet mellan husses och mattes axlar. Numret stämde! Det var sant! Sju miljoner var deras. Slut med att bo trångt i den lilla nerslitna lägenheten. Slut med att vända på vartenda öre, som de hade varit tvungna att göra nu, när pappa var arbetslös och mamma bara hade halvtidsjobb. Nu skulle både de själva och Zlatan få bättre mat och större bostad. Redan nästa dag skaffade pappa en bil, en begagnad, fast i gott skick.

Senare i veckan for hela familjen och köpte något som barnen längtat intensivt efter, nämligen en dator. Zlatan fick ett nytt snyggt halsband och koppel, men gladast blev han över asken med leverpastej och den nya fina bollen. Han var duktig på att dribbla den med nosen.

Nu kunde familjen använda datorn till att leta efter hus. De tittade på många ställen som var till salu och då hade de stor nytta av Zlatan. Ibland finns det mögel i gamla hus och det visade sig att Zlatan kunde spåra det.

Så fort han kände mögellukten, slog han med tassen i golvet och skällde. Därför kunde en del hus sållas bort redan vid det första besöket.

Till slut hittade pappa drömhuset. Det såg spännande ut med sina två tornrum där det låg på en stor kuperad tomt med gamla äppelträd. Det var till de vuxnas förvåning billigt trots att det var i gott skick. Familjen som bodde där ville av någon anledning sälja så fort som möjligt.

Det fanns en hake. Redan från början visade Zlatan att han inte tyckte om huset. Han vägrade att gå in, så pappa fick snickra en hundkoja nere vid grinden.

-Vi kan ju inte låta Zlatan bestämma, var vi ska bo, tyckte mamma och pappa.

Pappa var inte arbetslös längre. Han hade startat en firma, AB Mögelhund och där jobbade Zlatan tillsammans med husse. På kvällarna gick barnen ut och pratade och kelade med honom för att han skulle förstå att han inte alls var bortglömd. Alla problem verkade med ens lösa sig och lyckans sol lyste över den lilla familjen.

En kväll på höstkanten när Lena var uppe på sitt tornrum, höll Love till nere i källaren och tränade på att bolla med tre bollar. Han skulle bräcka en kille i parallellklassen som mallade sig för att han kunde bolla tvåboll till femtio.

Rätt som det var tappade han en av bollarna, som studsade mot en mässingsplatta nere vid golvlisten. Att han aldrig hade sett den förut!

Då hände något. En hemlig dörr gled ljudlöst upp, och genom öppningen såg Love en svartklädd gestalt som stod och rörde i en gryta. Armarna och händerna som höll i sleven var knotiga och liknade gamla torra trädgrenar. Ansiktet var hemskt, grönaktigt och egendomligt genomskinligt. Det måste vara en häxa.

Hon började mumla något samtidigt som hon rörde i grytan, vars innehåll sände från sig en stank värre än av ruttna ägg. Den här ramsan mässade hon:

Ett strå från kvinnans hår,
en nagel av mannens tår,
ett snöre från flickans skor och
detsamma från hennes bror.

- Då har jag makt över dem, kraxade häxan och gav till ett djävulskt skratt
Benen skakade på Love. Mätte hon inte upptäcka honom! Tyst som

en mus smög han på darrande ben upp de två trapporna till Lenas rum.

- Att du kunde låta bli att skrika, fick Lena fram, när hennes bror berättade om det fruktansvärda han hört och sett.

- Jag skulle inte ha fått fram ett ljud även om jag försökt, sa Love, halsen kändes alldeles hopsnörd. Och du skulle bara känna, vad illa det luktade!

- Vi måste berätta allt för mamma och pappa sa Lena. Hon var så upprörd att hon tog tag i sin bror och skakade honom - Tänk om hon äter upp oss!

- Nej, nej, nej, dom skulle bara konstra till alltihop, så det blir ännu värre. Det här ska vi reda upp själva. Men vi får ligga i som små rävar. Tänk på det! Inga hårstrån från mamma, inga avklippta tånaglar från pappa

får glömmas kvar, så den otäckan kan ta dem.

- Och inga gamla skosnören från oss heller, sa Lena och rös.

Nu följde en jobbig tid. Barnen snokade runt överallt i huset för att städa undan sådant som kunde göra att häxan fick makt över dem.

- Mamma, var brukar du stå och kamma dig? frågade Lena.

- Mja, sa mamma, ibland i badrummet, ibland i hallen, det är lite olika.

- Du glömmer väl inte kvar några hårstrån, som ligger och skräpar?

- Varför frågar du det, undrade mamma.

- Vi har lärt oss i skolan att hårstrån och naglar kan sprida sjukdomar, hittade Lena på.

Pappa kom hem efter sin arbetsdag och tog pustande av sig skorna.

- Nu ska det bli skönt med ett fotbad, sa han och fyllde ett handfat med varmt vatten. Love svansade ängsligt efter.

- Pappa, ska du klippa naglarna också?

- Ja, det ska jag nog, jag kan ju inte ha klor som en grizzlybjörn heller, skrattade pappa.

Mamma förklarade. - Barnen läser hygien i skolan, förstår du, och har lärt sig att naglar och hårstrån kan sprida sjukdomar.

- Jaha, sa pappa, mycket ska man höra innan öronen ramlar av, men nog ska jag göra rent efter mig.

Genom en slump träffade barnen herr Raskapowitz. Han stod framför dem i kön i mataffären, och när han hade handlat färdigt och trampat

iväg på sin gamla cykel, visade det sig att han hade glömt kvar sin plånbok. Barnen tog hand om den, fick hans adress av expediten och gav sig iväg efter honom.

Herr Raskapowitz var en originell man med svart skägg, hopsnott i två flätor och oavsett väder bar han alltid en broderad fårskinnsväst. Han talade med utländsk brytning, men ingen visste varifrån han kom. Herr Raskapowitz blev naturligtvis glad över att få tillbaka sin plånbok och bjöd barnen på kanderade violer och flädersaft. Medan barnen åt och drack, tittade han forskande på dem och sa:

- Ni har bekymmer.

Det kunde ju barnen inte neka till.

De stackars syskonen kunde inte behärska sig längre, utan grät snart båda två. Pressen på dem hade varit för stor. Det kändes som en lättnad att äntligen få tala om vad som tyngde dem. Herr Raskapowitz nickade och när barnen hade avslutat sin berättelse, utbrast han:

- Ni måste bli av med henne och det på momangen innan hon ställer till med ett elände här i stan, och jag ska hjälpa er.

Så berättade han, att han hade arbetat som kemist på en raketbas och att han en gång hade råkat framställa ett så starkt raketbränsle, att man inte kunde använda det. Risker var för stor att raketerna skulle hamna för långt ut i rymden och kanske explodera!

- Vaddå sa Love, det hjälper väl inte oss.

- Vänta här, sa herr Raskapowitz. Efter en stund kom han tillbaka med en flaska i miniatyrformat.

- Jag behöll litet av raketbränslet själv ifall jag skulle behöva det och nu är tiden inne. Ta det! Ni måste lura häxan att svälja det!

När Lena och Love kom hem, fick de en chock. Mamma hade kastat ett par snören till Loves vinterkängor. Han och systemen rafsade och rev i soptunnan, men kunde inte hitta dem. Plötsligt kom en stormvind.

- Aktare, skrek Lena och sprang in i huset. Hon klarade sig från att svepas med av den starka vindpust som tog fatt i Love, föste in honom i huset och vidare ner i källaren. Till hans fasa hade den hemliga dörren öppnats och där stod häxan och kraxade:

- Välkommen min goda köttbit!

Hon såg ännu hemskare ut nu. Hennes huvud hade två ansikten, ett på sin vanliga plats och ett där man annars har nacken. Tydligt hade hon glömt någon ingrediens till sin soppa, för hon försvann plötsligt in i en kammare bredvid. Kvickt som tanken skruvade Love av korken till flaskan med raketbränslet och hällde innehållet i grytan där det bubblade som i en vulkankrater. Han hade inte mer än stoppat ner den tomma flaskan i fickan förrän häxan var tillbaka med en huggorm. Som hypnotiserad såg Love hur hon med sina krokiga fingrar klämde till bakom ormens huvud, så att giftet droppade ner i den hemska trollbrygden.

- Jag måste smaka, det är en sådan härlig doft, sa hon med sin hesa röst och sniffade först med den ena krokiga näsan, sen med den andra.

- Snart ska köttbiten i, skrockade hon, och tittade elakt på Love med två av sina röda ögon.

Pojken greps av en sådan panik att han blev svimfärdig. Häxan tog en sked och slurpade i sig, hon tog två... Love höll andan. Hon tog tre, fyra. Hon började bli självlysande! Hon kunde inte låta bli att smaka lite till... fem, sex, hon åt växelvis med båda munnarna. Armarna började flaxa

upp och ned, och kroppen roterade. Hennes ögon i de båda ansiktena glödde som fyra lanternor. Fortare och fortare snurrade hon och med ett brak for hon ut genom taket, upp genom molnen och vidare ut i rymden.

Love hamnade i köket dit han hade slungats av tryckvågen. Där stod mamma, som försökte bevara sitt lugn, med en storgråtande Lena i famnen.

Pappa kom rusande från trädgården och skrek:

- Vad är det som har hänt? Har värmepannan exploderat? Är någon skadad!?

Det tog en bra stund innan barnen orkade berätta vad som hade hänt och vad som pågått nästan ända sedan de flyttat in. Men så småningom, när alla hade hunnit lugna ner sig kunde man gå igenom hela historien.

- Men varför berättade ni inte någonting för oss från början? sa bägge föräldrarna

- Äsch, ni skulle bara röra till alltihop och inte låta oss bo kvar, sa barnen.

Taket behövde inte lagas. Det hade som genom ett trolleri blivit helt igen.

I källaren var mässingsplattan med sin hemliga dörr borta och lika bra var det. Längre fram på kvällen samma dag, åt familjen en sen middag på verandan tillsammans med herr Raskapowitz. Zlatan satt intill med sin matskål och verkade trivas med tillvaron.

- Jag tror att det är dags att sälja hundkojan, eller hur Zlatan? sa pappa.

Det såg ut som om hunden nickade.

Om de suttit i vardagsrummet med TV:n på, skulle de ha hört följande:

...ett mystiskt eldsken, troligen från en meteor, blev vid 18-tiden synligt över stora delar av Mälardalen ...

SAGAN OM HUR DEN LILLA FLICKAN KOM TILL

Arto Palovaara

Den gamle mannen Arthur satt och drack kaffe vid köksbordet som han alltid gjort efter att hela familjen ätit middag. Han stoppade i munnen ett rejält pris med snus och myste gott medan han strök sig på hakan. Skägget hade växt till sig så det fanns mycket att stryka. Arthurs fru, Alina, diskade upp tallrikarna efter middagen. Deras dotter, Denia, sprang runt och lekte i huset med pennor och kriter och strödde papper omkring sig överallt. Hon älskade att hålla på att teckna och måla. Hennes föräldrar skrattade gott då hon kom fram och visade teckningarna på dem, för att de tyckte att de såg så runda och gamla ut. Hennes far blev alltid avbildad med ett skägg som sträckte sig ner ända till golvet och en käpp i handen. Hon tyckte att han såg så gammal ut jämfört med de andra föräldrarna. .

- Ja, men jag är ju gammal, sa han och strök sin dotter på håret. Denia sneglade på sin fars banjo. Hon hade alltid velat fråga sin far om hon fick lära sig att spela på instrumentet, men vågade inte riktigt än. Arthur såg att hon ville så gärna fråga om hon fick lära sig spela, fast han ville att hon skulle komma och fråga utan att känna obehag.

- Titta här, min lilla pärla, sa han till sin dotter och tog upp banjon för att dra en trudelutt.

-oh, oh, oh, jag vill va som du, som du, som duuuuuu, dobidaba, dobidaba...började han sjunga och fladdra med händerna på strängarna.

Han började skutta runt som de brukar göra på konserter och avslutade med ett stort "Oh yeah!, Tack så mycket kära publik, tack för att ni har kommit för att se den store Arthur och hans fantastiska orkester the Arthurs ensemble". Denia började skratta åt sin fars konst och tyckte inte längre att han såg gammal ut, utan bara rolig. Arthur räckte fram banjon till sin dotter.

- Här, prova du, du får spela hur du vill, bara det kommer ljud ut ur åbäcket, sa han och log stort.

Denia började plinka försiktigt på strängarna.

- Nej, gör så här, musik ska ju låta, tänk dig att du är en vild liten apa som fått fnatt, och så visade han henne hur man låter handen fara upp och ner efter strängarna. Denia fick banjon sedan och härmade sin fars rörelser "Gadonk, gadonk, gadonk..." lät det. Arthur ropade högt:

-Ja! Nu börjar det likna något, vackert! Sedan lade Denia ifrån sig banjon och började springa runt igen med sina pennor och papper. Arthur drack sitt kaffe och tog en stor tugga utav kanelbullarna som hans fru hade bakat. Hon gjorde Arthur sällskap vid bordet.

Klockan slog åtta på kvällen och det började bli dags för Denia att gå och lägga sig för att orka upp till skolan på morgonen. Hon gick och borstade sina tänder för att därefter ta på sin nattpyjamas och lägga sig i sin säng. Denia gav sin mor Alina en puss på kinden och en god natt kram. Men innan det var helt dags för att släcka lampan för att sova så skulle Denia läsa några rader ur sin läxbok som hon hade fått med sig från skolan. Ikväll var det Arthurs tur att komma och hjälpa till med läsläsningen. Fast det gjorde han ofta. Arthur var ju själv en gammal lärare. Han

kunde det här med läxläsningen. Alina fick sin tid för sig själv nu på kvällen att sitta framför datorn. Hon gjorde en hemsida till sitt eget revisoröfretag som hon drömt länge om att få starta.

Arthur kom in till Denias rum och gick fram till hennes skrivbord där hon satt och väntade på att han skulle komma. Denia var en klok liten tös och hade redan lärt sig mycket under det första året hon gick i skolan. Hon var duktig på att ana sig till vad saker och ting betydde. Ibland förundrade pappa varifrån hon fick allting och hur hon kunde komma på alla sina nya idéer. Men så skrockade han för sig själv:

- Hehe, ja, det kan ju inte komma ifrån någon annanstans än mig.
- Och mig! ropade mamma Alina. Alina hade så bra hörsel så att Arthur ibland trodde att hon hade fler öron än två.

Men under den här kvällen skulle det inte bli någon läxläsning. Arthur, som hade tagit en stol och satt sig. Han såg att det var någonting särskilt hon ville. Det kunde han veta eftersom hon höll ett finger vid munnen och tittade lite sådär försiktigt på honom och han på henne. Det var ett tecken på att hon hade något på hjärtat. Arthur tittade på henne och sade

- Okej, fram med det, jag lyssnar, sade han och strök hennes lockar
 - Du, pappa, hur kom jag till? frågade hon till slut.
 - Hur du kom till? sade Arthur och reste på sig ifrån stolen. Han låtsades fundera en kort stund innan han sade:
 - Jo, det ska jag berätta för dig. Kom här, vi sätter oss i sängen. Vänta här förresten så ska jag hämta några saker innan jag berättar för dig.
- Arthur gick hastigt till garaget och började rota därinne. Alina som satt vid sin dator och undrade vad som stod på.

- Ingenting, jag ska bara visa en sak, svarade han.

Arthur kom tillbaka till Denia med en kaffekopp, en liten trätunna, ett litet höstlöv som han hämtat från trädgården, sin snusdosa, och en liten bit skinka.

Arthur tog fram en pall och satte den framför sängen. Därefter ställde han den lilla tunnan som han hämtat ifrån garaget jämte kaffekoppen, snusdosan, lövet och den lilla skinkan på pallen. Sedan tände han ett ljus och släckte alla lampor. Han bad henne att se ut genom fönstret att titta på alla stjärnor som lyste på himlen. Så började han berätta.

- Det här säger jag precis som sanningen är, utan omsvep eller några andra förklaringar, utan precis som det var då du blev till.

- Vad är omsvep? frågade hon.

- Rakt på sak, precis som det var hur du blev till.

- Har du några fler frågor innan jag börjar? Hon skakade på huvudet.

-- Föreställ dig en vacker höstdag som denna. Löven är illröda som de brukar bli vid den här tidpunkten och skymningen började komma allt tidigare. Den här speciella dagen var det fortfarande ljust ute och det skulle dröja innan stjärnorna fick lov att träda fram och tindra på himlen. Och det var så här att jag satt hemma i lugn och ro och drack kaffe vid köksbordet tillsammans med din mor.

Denia började le och påpekade:

- Ja, men det brukar du ju alltid göra. Arthur skrattade och pussade sin dotter på pannan och fortsatte sedan att berätta

- Jag var klädd i min svarta kostym byxa, skjorta och väst. På fötterna hade jag mina stora svarta kängor och håret var välkammat. Men du

förstår... jag och din mor, kände oss så ensamma när vi satt och drack kaffet tillsammans, och vi var båda två lite ledsna. Men så kom jag på vad din mor och jag skulle göra för att inte känna oss så ensamma längre, berättade Arthur och höjde fingret i luften och reste sig ifrån sängen. Han började gå runt i rummet med allt större entusiasm.

- Jag blev så till mig av den fantastiska idén som jag kom på, att jag höll på att välta allt som var i köket. Din mamma fick hålla i mig. Hon hann rädda kaffepannan ifrån att rasa ner på golvet. Huh, jag drog andan när jag såg själv vad som var på väg att hända, sade Arthur och andades djupt för att visa hur han såg ut.

- Nåväl, fortsatte han och tog stora kliv inne i rummet fram och tillbaka medan han talade, jag gick ut i trädgården och tittade mig omkring för att se vad som fanns. Jag såg ur ögonvrån en trätunna och en stor hög med löv. Då visste jag precis vad jag skulle göra. Din mor stod bredvid och tittade på mig som om jag hade tappat all sans och förnuft, men det hade jag minsann inte gjort. Sedan sprang jag in igen för att hämta en stor panna med kaffe, min snusdosa och en liten bit skinka. Inte vilken skinka som helst, utan en bit rökt skinka.

- Jag lade alla illröda löv som fallit till marken i tunnan, därefter hällde jag i kaffet och stora snusflingor. Till sist tärnade jag skinkan och kastade in den i tunnan. Sedan var det bara att hämta en stor slev och börja röra om hela sörjan. Jag fick stå och röra om i en hel timme och jag hann bli alldeles svettig. Men det här var viktigt, lika viktigt som att kunna brygga en rejäl kopp kaffe. När jag hade rört om tillräckligt så hällde jag ut allt på marken och sedan väntade jag tills blandningen började bubbla och jäsa.

- Men till sist, utropade Arthur entusiastiskt, så pass att Alina kom och ställde sig utanför för att lyssna på vad som pågick där inne i rummet.

- Men till sist... fortsatte han... när det var dags för kvällshimlen att göra entré tillsammans med alla tindrande stjärnor och karlavagnar hit och dit, så kom du fram ur marken alldeles jordig och dammig med ett stort rött hår som stack ut åt alla håll, som om hela havet stormade, och du vandrade rätt in i mina stora händer alldeles naken.

- Du var så här liten när du gick där på gräsmattan, visade Arthur och höll upp en pennstump. Jag fick hålla dig i kupade händer så att du skulle hålla dig kvar och jag bar dig in och la dig på en stor och varm duk så att du inte skulle frysa. Din mor följde med in och hämtade lite vatten så att vi kunde tvätta av dig allt löv, damm och jord som hade blandats med kaffe och snus.

- Du ska veta att under de första åren fick vi mata dig med små bitar av äpplen och banan innan du började växa till dig och började äta väldigt stora portioner av plättar med sylt och grädde. När du var tillräckligt stor som du är nu, fick jag inte göra någonting annat än att stå i köket och steka plättar åt dig. Din mor fick inte göra någonting annat än att vara ute i skogen för att plocka bär och mjölka vår stora ko, så att du skulle få din sylt och grädde, och snart ville du börja dricka kaffe också.

- Det blev en vild en utav dig, så pass vild att du började säga åt mig att gå omkring och städa efter alla kaffekoppar och snusdosor. Och så skulle man börja kamma håret också, för att inte tala om då du fick för dig att väcka mig och din mor varje morgon klockan sju, skrattade

Arthur medan han berättade och petade fingret på Denias nästipp. Trots allt detta så det blev också en godhjärtad och snäll flamma utav dig, sa han med en skämtsam ton. Sedan sade Arthur:

- Ja... du förstår att dagarna gick, ja även veckorna, månaderna, och till och med åren gick så fort, att vi inte ens hann säga "stekpanna" medan mitt skägg började växa och klia allt mer innan du vuxit till dig till att bli en sån där jänta som ställer sådana där näsvisa frågor hela tiden.

- Men det var så det gick till, sade Arthur och det är helt sant som det är sagt. Sedan dess har du varit här och gjort mig och din mor glada och hållit reda på oss två. Denia började fnittra trots att hon var ganska trött nu och ögonen blev tyngre och tyngre. Alina som tjuvlyssnat på berättelsen, smög till sovrummet för att inte bli upptäckt. Hon tänkte för sig själv att "nog kan den där mannen berätta alltid"

- Jo, det står till och med i en uppslagsbok om hela händelsen, så den sagan är känd över hela världen, sagan om hur den lilla flickan blev till. God natt, var det sista Arthur sade och gav henne en godnattkram innan han gick ut och stängde igen dörren så att den stod lite på glänt.

SIXTEN OCH MORRIS

Peter Yngen

En oturlig dag bryter Sixten benet. När han kommer hem från sjukhuset får han en present.

- Du måste vara försiktig, lägg tillbaka den i fodralet när du inte använder den.

Sixten river av papperet. Det är en kikare! När alla morgonen därpå har gått hemifrån hoppar Sixten runt i lägenheten och undersöker än det ena och än det andra. Medan han äter frukost spanar han ut över torget.

- Man med brun portfölj närmar sig banken, svart rock, svarta skor.

Han lämnar ett kort meddelande till ledningscentralen. Sixten leker att osthyveln är en rymdtelefon. Hela förmiddagen rapporterar han om allt som sker.

När hans syster Malin slutat skolan går hon som vanligt ut med Morris. Från början tyckte hon om promenaderna med Bengtssons hund, men nu går hon bara ut för pengarnas skull. Sixten fortsätter att spana. Han ser en man som sätter upp en affisch vid torget medan två skrikande ungar rullas förbi i en tvillingvagn. Några fyllegubbar sitter borta vid dungen och dricker. De skrattar åt en tant som drar med sig en kundvagn över torget. Sixten funderar på om en kundvagn bara kostar fem kronor eller om det är en stöld? Borde det rapporteras? Bäst att anropa centralen.

Medan mamma steker pannkakor sitter Sixten vid köksbordet och försöker lösa några tal. Mamma har tyvärr hämtat hem ännu mer läxor. För Malin är talen löjligt lätta. Att hon inte kan tänka sig att hjälpa till med siffrorna gör mamma galen.

- Ska vi hjälpas åt här hemma eller inte?

Mamma funderar nästan på att lämna spisen. Även pappa älskar pannkakor. När han förstår hur stor glädje Sixten har av kikaren blir han belåten. Så vänder sig mamma till Malin och frågar:

- Vad skulle Bengtssons tycka om att Morris var här hos Sixten på dagarna?

- Vad sa du?

Malin har inte lyssnat. Mamma upprepar frågan. Malin sitter tyst en lång stund trots att mamma frågat två gånger. Till slut säger hon:

- Jag vet inte.

- Kan du inte fråga dem, kan du inte gå ner med en gång och fråga?

- Måste jag?

Malin ser trött ut.

- Är det inte bättre att du går ner?

Sixten känner igen pappas tonläge, men mamma skakar på huvudet och säger:

- Jo du har rätt, varför skall Malin anstränga sig.

Så säger Sixten:

- Jag kan inte gå ut med Morris.

Sixten riktigt ser hur han snavar över kryckorna med kopplet insnärjt runt benen.

- Är du galen? Inte ska du gå ut, det är Malins jobb. Men det är bra

om Morris kan vara här och göra dig sällskap på dagarna.

När de ätit färdigt går mamma ner till Bengtssons. Hon är snart tillbaka.

- Fru Bengtsson kommer hit med Morris i morgon bitti, så får vi se hur det går.

Nästa morgon har tant Bengtsson med sig en röd vattenskål.

- Så han känner sig hemma.

Morris visar inte det minsta intresse av att stanna, snarare tvärt om. Han surar vid ytterdörren.

- Sixten, ropa på Morris! Håll i honom är du snäll och lås efter mig.

Sixten får kopplet och håller fast hunden medan han hör hur tant Bengtsson försvinner ner för trapporna. Sixten tittar på hunden. Morris ser sur ut och börjar gå bort mot köket. Sixten förstår inte hur han kunde gå med på att ha en jycke hos sig.

- Släpp mig, det gör ont!

Sixten vänder sig om. Vem var det? Är det någon inne i lägenheten? Det låter som om en gubbe pratar i köket eller är det i vardagsrummet? Var kommer rösten ifrån?

- Men släpp mig för battans batterier!

Morris tittar upp på Sixten med sträng blick. Sixten fattar ingenting. Till sist säger han:

- Hundar kan väl inte prata!

- Jaså, du säger det du!

Morris glor surt på honom.

- Kan du verkligen prata? Förstår du vad jag säger?

- Nej, jag fattar inte ett dugg!

- Vet Malin om att du kan prata?

- Din sura syrra?

Morris gör en grimas.

Sixten tänker efter.

- Hon är inte sur. Inte alltid i alla fall. Får jag berätta att du kan prata?

- Ja visst kan du göra det, om du vill att hon skall tro att du är tokig.

- Men Bengtssons vet?

- Du vet, ingen annan.

- Varför bara jag?

- Varför bara jag?

Morris härmar honom, sedan frågar han:

- Ska vi göra något, eller?

- Vad skulle det vara?

- Kurragömma! Du gömmer dig.

Morris kör ner nosen i golvet och lägger tassarna över huvudet. Sixten hoppar iväg på kryckorna. Morris har redan börjat räkna, det verkar som om han hoppar över några tal lite här och där, men Sixten bryr sig inte, för kurragömma är detroligastehanvet. Så väsnaskryckornanärSixtenlägger ner dem försiktigt på golvet. Sedan kryper han vidare åt ett helt annat håll.

I mammas rum finns det en garderob full med klänningar. Sixten har just lyckats dra in sitt gipsade ben och fått igen garderobsdörren när han hör:

- Fyrtiosju, femtio.

Sixten sitter hopkrupen bakom klänningarna, blundar och håller andan.

- Woff!

Morris skäller honom rakt i ansiktet. Han har puttat upp dörren utan att Sixten har märkt något. Nu trycker han dessutom sin blöta nos mot Sixtens näsa.

- Morris, gud vad du luktar illa!

- Ska du säga!

- Luktar jag?

Sixten blir osäker, men så fortsätter han:

- Hur kunde du hitta mig så fort?

- Hör du inte vad jag säger? Du stinker ju som en skunk!

- Jag stinker inte!

- Nej inte alls pysen! Tro mig, du luktar inte gott. Svett och surt gips!

- Nu är det min tur att leta! Ett, två...

Sixten börjar räkna. Trots att han sitter bakom kläderna håller han för ögonen. Så inser han att Morris är försvunnen. När han nästan har räknat klart, och då ska du veta att han inte missat en enda siffra, låter det som om någon ringer på dörren. Sixten lyssnar igen. Så räknar han till femtio innan han med stor möda tar sig ut ur garderoben.

- Nu kommer jag!

Vart har Morris tagit vägen? Så försöker Sixten lukta sig fram, men inte en gnutta doft någonstans. Så hör han något. Det skrapar till. Var kommer det ifrån? Från hallen? Försiktigt sätter han ner kryckorna i golvet och smyger sig dit. Så hör han ljudet igen. Det måste komma från ytterdörren. Någon försöker öppna, men vem? Malin kommer aldrig hem så här tidigt och dessutom låter det inte som det brukar; ljudet är

försiktigare, det låter mer som om någon pillar med låset. Så hoppar han till. Plötsligt väser Morris bakom honom:

- Det är inte Malin och inte din mamma eller pappa heller.
- Hur vet du det?

Sixten viskar även han.

- Jag vet precis hur de luktar.
- Genom dörren? Kan du lukta genom dörren?

Nu viskar Sixten så tyst att det är svårt att höra. Morris svarar inte. Han koncentrerar sig, nosen liksom söker igenom luften vid dörren och till sist säger han:

- Jag tror att det är inbrottstjuvar.
- Men skäll vet jag!

Nu är Sixten rädd.

- Varför det?

Men så knakar det till och båda ser hur handtaget böjs ner. Sixten blir stel som en pinne medan dörren sakta börjar glida upp.

- Skäll, Morris! Skäll!

Sixten skriker åt honom medan han backar ut i köket.

- Wof, Wof!

Morris tar i.

- Wåff, Wåff!

Så går dörren igen med ett brak. Morris fortsätter att skälla allt vad han kan.

- Waff, Waff, Waff!

Nu låter han livsfarlig. Genom dörren hör de hur minst två personer går nerför trappan. Morris lugnar sig. Sixten står i köket. Det ser ut

som om han har frusit fast, men han kan tala:

- Var det tjuvar?

Sixten ser livrädd ut. Morris vet inte vad han skall tro. Han rynkar ögonbrynen och tänker. Till sist säger han:

- Troligtvis.

- Vad gör vi Morris? Ska jag ringa mamma?

- Nej, vi spanar på dem först, kollar om det är riktiga tjuvar.

- Hur ska man se det?

Sixten har aldrig sett några riktiga tjuvar.

- Om de tjuvar saker hos någon annan förstås.

Morris verkar säker på sin sak.

- Tror du att de vågar stjäla nu?

Sixten låter tveksam.

- Varför inte? Tror du att de slutar bara för att jag skällde ut dem? De försöker nog bryta sig in någon annanstans. En lägenhet utan livsfarliga hundar. Jag tycker att vi smyger oss på dem.

Sixten ser tveksam ut, så säger han:

- Jag får inte släppa ut dig.

- Sixten, är du en fegis, eller?

Morris blänger på honom.

- Du får gå före i så fall!

Sixten vet inte vad han skall tro - är han en fegis?

- Sixten, öppna dörren nu!

Morris är sträng. Sixten vet varken in eller ut, men öppnar dörren, det gör han. Morris sätter nosen mot golvet i trapphuset. Han luktar på utsidan av dörren och runt väggarna innan han sätter fart utför trappan.

Redan några våningar ner hör Sixten hur Morris stannar till. Så kommer han upp igen med världens fart. Klorna rasslar mot stentrappan. Han flämtar, tungan hänger ut.

- Det är två stycken. De är inne i en lägenhet tre trappor ner. De har stängt dörren, men man hör hur de river bland sakerna.

- Vad skall vi göra?

Sixten vill inte vara med mer.

- Vi ska ta fast dem så klart!

Morris ser bestämd ut.

- Jag vågar inte.

Morris får gärna tro att jag är en fegis, tänker han.

- Stanna här morsgris!

Så sätter Morris av ner för trapporna igen. Sixten vet inte vad han skall ta sig till, men så hör han hur någon släpar någonting. Har de fångat Morris? Men så kommer Morris upp igen.

- Det är tjuvar! De har flera säckar fulla.

- Nu ringer jag mamma.

- Nej! Ring polisen, jag kan numret, det är 112. Jag följer efter tjuvarna.

Morris försvinner medan Sixten hoppar in i köket på ett ben.

- SOS Alarm, vad har hänt?

En man svarar i andra ändan.

- Det är tjuvar här.

Sixten pratar så fort han bara kan.

- Vad heter du?

- Sixten.

- Kan jag få tala med din mamma eller pappa?
 - De är inte hemma.
 - Var är tjuvarna någonstans?
 - Hos en granne.
 - Kan du se tjuvarna?
 - Nej.
 - Har du sett dem?
 - Nej.
 - Jag tycker att du skall ringa till din mamma. Har du hennes nummer?
 - Ja, det har jag.
 - Bra! Ring henne och berätta vad som har hänt! Nu måste jag jobba vidare. Hej så länge.
- Sixten tittar förvånad på den tysta luren. Så tar han upp kikaren och tittar ut genom fönstret. Genast ser han hur två män släpar säckar till en svart skåpbil. Så hör han Morris komma farande:
- Är polisen på väg?
- Morris flåsar när han frågar.
- Nej, polisen sa att jag skulle ringa mamma.
 - Till mamma! Är du galen. Nu ringer du polisen igen! 112.
- Morris glor strängt på Sixten.
- Men...
- Sixten tvekar, men Morris menar allvar.
- Ring dem och håll upp luren.
- Så hoppar Morris upp på köksbordet.
- Men Morris, du får inte stå på bordet! Mamma bli galen.

- SOS Alarm, vad har hänt?

En man svarar så fort signalen gått fram.

- God dag! Mitt namn är Morris Bengtsson. Det är inbrott i vårt hus.

- Ett ögonblick så skall jag koppla er till polisen. Det klickar till.

- Polisen!

- God dag! Mitt namn är Morris Bengtsson. Det pågår ett inbrott här.

Morris röst är mörk och myndig. Han låter som en tjock farbror medan han beskriver vad som pågår. Sixten följer bovarna med kikaren.

- Nu kör de sin väg.

Sixten berättar, samtidigt som han hoppar upp och ner av upphetsning. Morris har fullt upp med att försöka höra vad polisen säger.

- Nu stannar de.

Sixten stirrar i kikaren och pratar på utan att tänka sig för.

- Ett ögonblick, säger Morris med myndig röst och ber polisen vänta. Så vänder han sig till Sixten och frågar:

- Var stannade tjuvarna?

Sedan sträcker Morris sig mot fönstret för att se, men hur han än försöker står Sixten i vägen för honom med kikaren i ena handen och telefonluren i den andra:

- Tjuvarna är på väg in i nästa hus. Nu är de på väg att tjuva igen.

Sixten är alldeles uppspelt. Morris har svårt att koncentrera sig när han skall lämna adressen till polisen. Telefonsladden far och Sixten pratar i ett kör. Så anropar polisen en bil och ger order om att den genast ska bege sig till adressen innan han säger:

- Tack för hjälpen! Vi ringer om vi behöver era vittnesuppgifter. Jag

ser ert telefonnummer här. Vi återkommer kanske senare.

Morris vänder sig mot Sixten.

- Håll upp kikaren så jag får se! Nu är det min tur. Putta bordet närmare fönstret.

Morris är bestämd.

- Vänta!

- Varför det? Ser du någon polisbil? Nu är det verkligen min tur att titta!

- Nej, vänta, jag ser inte ens några tjuvar.

Sixten vägrar flytta på sig.

- Flytta på dig! Jag ska se nu!

Morris skriker, men Sixten står kvar.

- Voauaoua!

Morris börjar yla. Sixten blir nästan rädd.

- Har du blivit galen?

- Voauaoua!!

- Okej, bara du slutar.

Sixten håller kikaren framförögonen på Morris, men hundens lugg är i vägen.

- Jag ser inget.

- Nej, det är klart, tror du att det är en hundkikare, eller?

Sixten tar tillbaka kikaren just som en polisbil sladdar in på gatan.

- Nu kommer polisen!

Sixtens hjärta bultar. Morris försöker putta bort honom.

- Nu parkerar bilen! De har ställt sig så tjuvarna inte skall se dem.

- Sixten, öppna fönstret så man har en chans att se något!

Morris pressar nosen mot rutan, men Sixten tycks inte höra.
- Oj, nu kommer bovarna! Kolla, de släpper säckarna och springer
Poliserna är snabbare, mycket snabbare! Nu är tjuvarna inte så tuffa.
- Vad händer?

Äntligen ser Morris gatan, men det är för sent.

- Såg du inte? Tjuvarna åkte fast. Poliserna var supersnabba! Vad läskigt det var.

Sixten ser hur bovarna tvingas in i polisbilen. Det är åter lugnt på gatan. Morris och Sixten står tysta. Till sist säger Morris lite ironiskt:

- Det här var ju verkligen spännande!

Så hoppar han ner från bordet och går in och lägger sig i vardagsrummet. Sixten vet inte vad han skall säga. Han vill titta ut, men i stället går han in till Morris som ligger på ryamattan och surar. Efter en lång stund frågar Sixten:

- Ska vi göra något?

Men Morris kör bara ner nosen i mattan.

- Förlåt mig Morris! Det var inte meningen.

Men inget verkar hjälpa. Morris lägger huvudet på sned och tittar in i väggen. Så ringer det på telefonen. Sixten skyndar sig till köket för att svara. Det är kanske mamma.

- Hallå!

- God dag! Det är från polisen. Jag skulle vilja tala med Morris Bengtsson.

- Med Morris? Vänta ett tag!

Sixten springer in i vardagsrummet.

- Morris, det är till dig! Morris, du har telefon!

Men Morris rör sig inte.

- Det är till dig Morris! Det är från polisen! Kan du inte svara. Snälla. Men Morris tittar åt ett annat håll.

- Hallå! Han kan inte ta telefonen just nu.

- Skulle du kunna be honom ringa mig, Rolf Svensson, på polisen.
- Ja det kan jag. Ska jag hälsa något?
- Ja, hälsa att vi vill tacka genom att...
Polisen hinner inte säga mer.
- Vänta! Här kommer han!
Morris lunkar in, ruskar på sig så att ena örat viker upp sig. Sedan tittar han strängt på Sixten, som genast, trots gipset, böjer sig ner och håller fram luren.
- Morris Bengtsson.
Hans röst är nästan mörkare än tidigare.
- God dag! Rolf Svensson från polisen. Vi ville tacka er för all hjälp.
- Det var ingenting.
- Jo det var det verkligen. Vi har jagat de här killarna under en längre tid. Vi skulle vilja överlämna en liten gåva som tack för er insats.
- En gåva?
- Ja, en present. Det är en kikare. Vi ger den till de som lämnat information om farliga brottslingar.
- Menar ni att jag skall få en sådan?
- Ja, som tack för er modiga insats.
- Är den riktig, jag menar stor, riktigt stor, så man kan se långt?
- Ja visst, inte till månen kanske, men nästan. Med polisens emblem på.
- Vad roligt, den tar jag gärna. Tack!
De avslutar samtalet, sedan vänder sig Morris om och går och lägger sig på dörmattan. Sixten ser att toppen på svansen rör sig en aning, men ingen säger något. Såkan Sixten inte bärga sig längre.

- Vad sa polisen Morris?
- Inget särskilt, bara att jag skulle få en sak.
- Vad då för sak?
- En kikare.

Morris säger det som om det vore den mest naturliga sak i världen.

- Vad säger du! En kikare! En likadan som jag har?

Sixten tittar nyfiket på sin håriga kompis.

- Nej, nej. Jag skall få en riktig kikare! En med polisens guldmedalj. En superstor som jag kan se till månen med.

Morris vänder sig inte ens om, han ligger bara där, men så tittar han upp på Sixten, blinkar och säger:

- Om du vill kan du få låna den. Det är en hundkikare.

ORO | MYRSTACKEN

Sain Sucha

Drottning Fusca Bigloo var orolig. Hon gnuggade sina fem ögon med höger framben och tittade ut från sin stack. Den närmaste framtiden såg inte bra ut!

Hela sommaren hade hon och hennes arbetare samlat stora mängder mat till sina förråd. Det hade varit ett bra år – mycket sol, behaglig värme och bara lite regn då och då. Tvåbentisar, också kallade människor, hade kommit som vanligt med sina barn och matat fåglarna i Edsviken. Den största delen mat föll i vattnet utanför hennes arbetares fång, men en hel del hamnade på marken också. Därifrån var medlemmarna i hennes gäng duktiga på att bära bröd och annan föda till deras bo vid skogskanten, där det låg bakom ett träd.

Det var några veckor kvar till vintern. Men det var inte det hon var bekymrad över. Nej, hon visste att det snart var svärmningstid för familjen Rufa, myrsläktet som var deras största fiende. Vid en ålder av 7 år var Fusca Bigloo en erfaren drottning, som hade nästan en halv miljon arbetare i sin stack. Hon hade redan kämpat och vunnit tre gånger mot Rufadrottningar som hade försökt ta sig in i hennes stack. Och snart var det dags igen!

Men detta var dock inte det enda som bekymrade Drottning Fusca

Bigloo, hon hade även några andra fiender att tänka på, nämligen slakten Robloo, ett band av rövarmyror. Just nu var hennes stack full med små puppor som snart skulle förvandlas till arbetande myror, och hon kände lukten av Robloos arme som regelbundet anföll hennes stack och rövade bort puppor till sitt eget bo där de blev slavar till familjen Formica Robloo.

Robloos soldater hade en konstig lukt av syra, och doften av den kändes starkare och starkare.

Egentligen var Bigloo en fredlig drottning. Hon tyckte om sina grannar. Familjen Lasius Farmloo, som var bönder till sin natur, drev stora gårdar med bladlöss som gav dem en slags mjölk som var väldigt näringsrik för myrorna. Och familjen Rubra Littloo, som härstammade

från krigsherrar och var soldater till sin natur, men de hade aldrig bråkat med sina grannar. Littloo byggde inte stora bostäder, utan hade bosatt sig i mindre stackar i gräsmattan runt omkring Drottning Bigloos stack. Även när de var ute efter mat och dricka i samma område var det sällan någon tvist mellan dem. De hade helt olika sätt och tider för sin mathämtning som gjorde att de kunde arbeta på egen hand utan att störa varandra. På sätt och vis skyddade de Bigloos bo genom att hålla andra fientliga myror borta. Drottning Bigloo var ofta i Littloos område och gick omkring i deras spår. På det sättet fick hon deras odör på sin kropp och betraktades inte som en inkräktare av krigarstammen.

Men vad kunde Drottning Bigloos grannar på marken göra när faran kom uppifrån!

En sen sommardag när Drottning Bigloo vaknade var luften ovanför Edsviken full med flygande små prickar. Miljontals medlemmar av släktet Rufa deltog i den årliga kärleksfestivalen då flygande hannar jagade honor och de parade sig med varandra. Festivalen pågick ett par dagar varje år. Så även den här gången.

En morgon var marken täckt med döende Rufa hannar. Då blev Drottning Bigloo väldigt orolig. Hon hade lärt sig från de gångna åren att det var då Rufadrottningen försökte smyga in i hennes stack.

Nu var Bigloo på sin vakt. Vid middagstid när solen var på sin höjd såg hon några av sina arbetare komma upp på sin stack bärandes en stor last. När de nådde ingången till stacken gick drottningen fram mycket försiktigt och tittade på den döda Rufa drottning som låg på golvet. "Ta bort henne!" signalerade Bigloo till sina arbetare.

”Va, kasta bort så här fin mat?” undrade en av arbetarna. Alla andra arbetare blev jätterädda. Ingen hade någonsin tidigare vågat sig på att säga emot Drottning Bigloos befall.

”Hon är ingen mat. Hon bara låtsats att hon är död” sade Bigloo.

Arbetarna tittade förvirrat på varandra. Hade Drottningen blivit tokig? De hade just kommit upp med den döda Rufamyran som fallit precis utanför en av öppningarna till deras myrstack. Hur kunde Bigloo veta att hon inte var död?

Men Drottning Bigloo visste att Rufadrottningen medvetet hade landat utanför hennes stack, bitit av sina vingar, lagt sig på rygg och låtsats vara död.

”Ta bort henne!” sade Drottning Bigloo igen. Denna gång kunde arbetarna höra att hon var både arg och rädd.

Precis när en av arbetarna försökte lyfta upp den döda myran vände Rufa drottning, som hette Killoo, på sig och anföll den nerböjda arbetaren. I ett enda hugg slet hon bort hans huvud och attackerade hastigt nästa arbetare.

Drottning Bigloo såg med skräckfyllda ögon vad Drottning Killoo var på väg att göra. Hon samlade sina krafter och sprang neråt på utsidan av sin stack. Killoo följde efter henne. Killoo måste döda Fusca drottning och sedan ta hennes plats i myrstacken för att sedan kunna lägga ägg och få egna barn som skulle ta över familjen Fuscas stack.

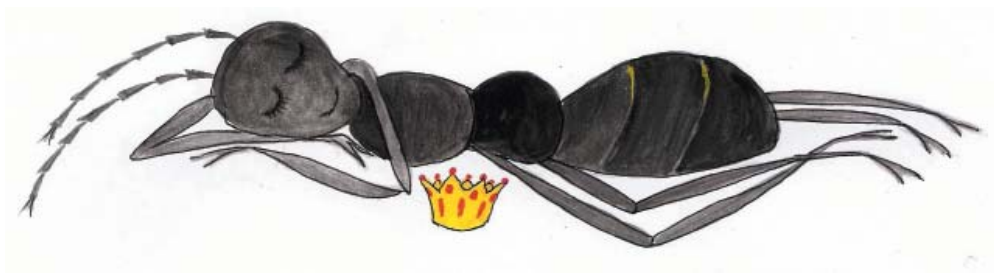

Drottning Bigloo såg hur Killoo följde efter henne. För ett kort ögonblick dansade hoppet i hennes två fasettögon. Hon måste komma nära ingången till Littloos bo. Drottning Killoo var så upphetsad av sin vinst över de två Fuscaarbetarna och spårdoft av Bigloo att hon jagade den flyende drottningen utan hänsyn till vart hon var på väg. Nära Littloos stack upptäckte vakterna först Bigloo, som de kände igen på grund av hennes doft, och sedan en röd arg inkräktare som följde efter Bigloo. Inom nolltid anföll mängder av Littloos soldater den röda fienden.

Drottning Killoo, som själv var en krigare, var plötsligt omringad av hundratals små stridsmän som stack henne med sina gaddar. Hon

kämpade hårt, men var ingen större match för så många soldater. Hennes vassa käkar räckte inte till mot den stor mängd gift hon fick från Litloos gaddar. Efter en kort stund var bara Drottning Bigloo kvar på sina fötter; Killoo låg död och besegrad. Långsamt kröp Drottning Bigloo upp till sin stack och till sin kammare. Det var inte längre någon oro i hennes myrstack.

Hon var så glad för sina hjälpsamma grannar!

DRAMA I TROLLSKOGEN

Sylvia Brauns Haking

Det var en gång för mycket länge sedan en vidsträckt skog som låg i ett land långt bort, östan om sol och västan om måne. Skogen var så stor, att det skulle ta minst tre dagar för en duktig ryttare på en stark häst att ta sig från den ena sidan till den andra. Där fanns inga vägar, inte ens den smalaste ridstig, utan häst och ryttare måste med mycket möda och stort besvär bana sig en egen väg. Marken var stenig och full med gropar, och överallt växte buskar och snår som var nästan ogenomträngliga om man inte hade ett skarpt svärd eller en vass kniv att hugga sig fram med. Överallt stod höga klippblock i vägen eller också kunde hästen tvärstanna så snabbt, att ryttaren nästan flög över huvudet på den. Då hade djuret kanske hejdats av en kullfallen trädstam eller tvingats att stanna framför ett brant stup utan någon bro inom synhåll. Folk som kände till skogens farligheter undvek att rida in i den på kvällen med tanke på alla vilda djur som höll till där. Om de absolut måste igenom den, väntade de till dess att de kunde rida tillsammans med flera andra i grupp. Och då var de givetvis beväpnade. Det var, med andra ord, en riktig sagoskog. Eftersom vanliga människor sällan tog vägen genom skogen, blev det i stället så, att det förutom alla djuren dök upp andra tvåbenta varelser som gjorde den till sitt hem och trivdes väl där, nämligen några välartade trollfamiljer,

ett antal alfer och älvor, samt enligt vad några påstod, två eller tre mycket skygga skogsrån.

Den händelse jag nu ska berätta om tilldrog sig alltså en solig vårdag för länge sedan. Alla djur hade vaknat till liv efter vintermörkret. Fåg-larna hade återvänt efter att ha varit på semester söderöver. Alla växter hade börjat skjuta skott eller rentav blomma. Trädens grenar hade bör-jat täckas av susande blad, och sist men inte minst - även skogens mer människoliknande varelser hade börjat visa sig.

Genom skogen kom nämligen Alf Alveson gående på en djurstig, som han väl kände till, eftersom han tillhörde den grupp alfer, som höll till nere vid stranden av Trollsjön långt inne i skogen. Han var på väg till sina föräldrar efter att ha plockat enbär som hans mor skulle göra en-bärsdricka av.

Alfer är ju som alla vet inte särskilt storväxta, men korgen vägde inte mycket, så han kunde hålla god fart trots alla rötter, stenar och gropar på stigen som han måste vara uppmärksam på. Därför kunde han också behålla balansen när ett gällt skrik uppifrån plöts-ligt träffade hans ljudkänsliga alföron. Han tvärstannade med ett ryck, kastade korgen på stigen och med tre långa hopp dök han ner under en tät gren på en gran som växte bredvid stigen. Med bultan-de hjärta låg han där och tryckte i nästan en hel minut i väntan på nästa dödsskrik, innan han vågade sticka fram huvudet, spetsa öro-nen och låta ögonen fara runt för att försöka upptäcka varifrån det hemska ljudet kom. Efter några sekunder hörde han ljud igen, den-na gång också uppifrån samma träd som förut, inte granen utan en

tall som växte mitt emot honom på andra sidan sidan stigen. Nu lät det mer mänskligt, nästan som en snyftning, och när han kröp fram och lutade huvudet bakåt såg han en liten varelse sitta hopkrupen längst ut på en gren en bra bit upp på trädstammen. Uppenbarligen hade hon fastnat på något sätt och kunde inte komma loss. Det tog inte Alf många minuter att snabbt som en ekorre klättra upp på den släta tallstammen och ta sig ut till den lilla varelsen. Det visade sig vara en liten älva som hade fastnat med ena vingen på några kvistar och rivit sönder den när hon försökte komma loss. Alf undersökte den skadade vingen noga och skakade sedan på huvudet.

- Tyvärr lilla vän, du har skadat vingfästet vid skulderbladet. Jag ska binda upp vingen så gott jag kan och försöka ta ner dig till marken. Vingen kan du nog inte använda på ett tag. Kan jag meddela någon anhörig? Så att du kan bli hämtad, menar jag. Har du suttit fast här länge? Förlåt förresten - jag kanske ska presentera mig; jag heter Alf.

Den lilla älvan tittade på honom med stora ögon. Hon verkade stum av förundran, men så tog hon sig samman och försökte svara honom:

- Åh, tack snälla Alf! Jag har suttit här nästan halva dagen, i alla fall känns det så. Jag heter Elva, med e eftersom vi är tolv systrar, och... ja, du förstår nog varför... Jag fattar inte varför min familj inte skickar nån och tar loss mej. Jag har skickat meddelande hem två gånger. En gång med vår husuggla Hedvig, men jag tror hon kom bort på vägen, hon verkade så sömnig...och sen med vår egen Kurre Brunsvans och han har inte...

Elva snyftade till och Alf lade lite tafatt armen om henne för att trösta henne. Sedan drog han av sig sitt bälte, vilket inte var så lätt när han

samtidigt måste hålla om henne och trösta henne. Han såg sig omkring. Visst kunde han väl klara av att få ner den här lilla varelsen! Med viss svårighet lyckades han faktiskt fästa hennes skadade vinge med några tunna och böjliga kvistar mot hennes rygg. Sedan tog han helt enkelt älvans egen dansslöja, band ihop den i hörnen och lyckades få den att fungera som en enkel sele som han trädde på sin rygg. Simalabim satt Elva i den och bars ner av sin räddare till marken. Och vem stod där och väntade om inte hennes far och två av hennes systrar med några av familjens gäss, som användes som budbärare i brådskande ärenden.

Familjemedlemmarna tackade Alf översvallande. Men det som fick hans hjärta att klappa snabbast var nog de ord som lilla Elva leende viskade i hans öra när hon omfamnade honom, innan hennes far och systrar tog med henne hem. Och vad det var för ord kan vi kanske gissa oss till, inte sant?

MAN MÅSTE ALLTID

FÖRLÅTA

Göran Lager

Det var förfallet, färgen hade flagnat. Huset på Sollentunaholms marker. Det hade kallats "spökhuset" så länge folk kunde minnas. Från köksfönstret kunde anas en smal strimma ljus från Sollentuna kyrka. Där, under kyrkans golv, ligger de som dött för länge sedan. Skelett i murkna kistor.

Ibland ångrade Greger att han köpt det där stora huset, med den enorma vinden där fladdermössen trivdes. Ingenting hade rörts i huset sedan 1928. I salen fanns de gamla pappersspända tapeterna kvar i original.

Greger hade förstått att huset bar på en ryslig historia. Och det skulle han snart bli varse.

- Jag har aldrig trott på spöken, men ibland undrar jag, brukade han säga efter att han flyttat in.

I det stora vardagsrummet hängde vita gardiner med knyppelspets framför alla nio höga fönstren. Det tionde fönstret låg i ett annat rum. River jag väggen får jag salen som den en gång var, tänkte han, men kanske just den väggen stöttade hela huset?

Greger satte sig i soffan med en krusbärsläsk. Han älskade det. Vedbrasan brann i spisen. Där satt han i godan ro, 38 år gammal och pappa till Line nio och Tommy elva som efter skilsmässan bodde tillsammans

med honom varannan vecka. Barnen hade varit uppe i Sollentuna Kyrka och tittat på gravstenarna på kyrkgolvet. Rudbeck, Berndes och andra släkten som bott i Sollentuna hade begravts här i kyrkans källare. Greger sippade i sig det sista av krusbärsläsken. När han skulle resa sig för att slänga in lite mer ved i brasan, frös han som till is. Han studsade tillbaka i soffan.

En man i ett gammalt blåställ och med en gul keps kom gåendes genom rummet. Mannen satte sig bredvid Greger som fullkomligt tappade andan. Mannen i den gula kepsen harklade sig rosslande och Greger frågade;

- Vem är Du?

- Det borde Du veta, svarade mannen.

Mannen i den gula kepsen liksom böljade fram och tillbaka som en dåligt inställd TV-bild. Ibland blev han helt genomskinlig.

- Det borde Du veta, upprepade han sig. Samtidigt nickade han upp mot kyrkan och hans ögon glimmade till i glödande rött.

- Titta, sa han och reste sig.

Det luktade damm och råttskit. Greger höll på att kräkas.

Mannen gick rakt igenom den vägg Greger funderat på att riva bort för att få ett större rum. Så hörde han rösten från det andra rummet:

- Synd att en så tråkig människa ska behöva bo i mitt vackra hus.

Greger satt kvar, utmattad.

Det hasade och knarrade i rummet bredvid, sedan blev det tyst. Den söta, dammiga, starka råttdoften kom som en vindpust över honom.

Anders Algotsson hade varit kyrkovaktmästare och dödgravare i

Sollentuna Kyrka hela sitt liv. Snart skulle han fylla 93. Varje dag gick han upp till "sin" kyrka, bara för att han var van vid det.

Greger handlade alltid kött till lördagsmiddagen och nu skulle Line och Tommy komma hem – det var deras vecka.

- Allgut! ropade han.

Det var så gamle dödgrävaren Algotsson kallades, "Allgut".

- Spökar det på min gård, ropade Greger Algotsson.

- Det kan väl hända, ropade Allgut tillbaka.

När gravarna i kyrkan öppnades, för det gjordes vart tionde år för att kyrkmuren skulle inspekteras, så hade Allgut varit den som skött det hela.

För 40 år sedan hade han sett något märkligt. En av kistorna hade kistlocket skjutet åt sidan. Allgut hade tittat ner i kistan – den hade varit tom.

Greger gick fram till Allgut för att hälsa och Allgut berättade om det märkliga för Greger om att kistan varit tom. Ännu märkligare var det när graven öppnades, tio år senare, för då låg kistlocket på plats igen.

- Det har väl inget att göra med ryktet att det spökar hemma hos dig, men man kan ju aldrig veta, sa Allgut och skrockade.

Greger berättade om mannen i den gula mössan för Allgut som inte verkade ett dugg överraskad eller skrämmd.

- Ja, du Greger, sa han. Det är väl bara jag kvar i livet av dem som fortfarande kan berätta, sa han.

- Det är bara jag som minns. Kan vi träffas ikväll, så ska jag berätta om blodfläckarna på din tapet i stora salen.

- Vilka blodfläckar? frågade Greger plötsligt oroad.

- Skulle Du inte köpa kött och hämta barnen i Norrviken? ställde Allgut som motfråga.

- Vilka blodfläckar? frågade Greger igen.

- Har du inte sett dem? svarade Allgut.

- Berätta, sa Greger.

- Ikväll, köp du en köttbit till mig också så kommer jag, sa Allgut.

- Hur är entrecoten idag då? frågade Greger över disken på Percy's som hade utsikt genom skyltfönstret mot pendeltågstationen. Greger tittade på klockan, samtidigt som han såg pendeltåget komma in på stationen. Greger betalade och fick alla varorna nedstoppade i en kasse, som han tog emot och skyndade ut genom dörren.

- Line, Tommy - hej mina älsklingar, ropade han på håll när barnen kom hand i hand genom tunneln under vägen. Hur har ni haft det i veckan?

Barnen skrattade och kramade om pappa Greger och ett stort puss kalas utbröt. Så brukade det alltid vara när de hade varit ifrån varandra en hel vecka.

- Pappa, jag vill leka på vinden ikväll, sa Line.

- Javis...st, svarade Greger och hejdade sig.

Han blev allvarlig.

- Vad är det pappa, frågade Line.

- Jo, ja, nej, stakade sig Greger och tänkte på vad som hänt.

- Går det inte? frågade Line.

- Har det hänt något? sköt Tommy in.

- Njæe, men det är nog lite kallt, försökte Greger.

- Vi får en gäst till middag, avbröt Greger alla tankar.
- En tjej? frågade Tommy med ett leende.
- Nä, gamle Allgut.
- Dödgravaren, sa Line med en rysning.
- Kyrkvaktmästaren, rättade Greger.
- Han var dödgravare när han jobbade, svarade Tommy frankt.
- Okey då, den gamle dödgravaren kommer på middag.

Barnen rusade in i huset och till sina rum för att se så att ingenting hade ändrats i veckan – Line satt redan i sängen och lekte med sina barbie-dockor. Tommy var med pappa Greger i köket.

- Jag läser en ny bok, sa Tommy.
- Vad handlar den om då, frågade pappa.
- Om döden, sa han.
- Det var väldigt, är den spännande, frågade Greger.
- Den är läskig för den är sann. Det handlar om den riktiga döden, den mest läskiga av alla dödar.

Greger skrattade till över formuleringen och repeterade, "den läskigaste av alla dödar", vad kan det vara som är så läskiga dödar? frågade han.

- Den plågsamma avrättningsdöden, sa Tommy med förställd röst.
- Plötsligt knackade det på dörren och in kom Allgut.
- Hallå i spökhuset, sa han med mörk röst.
 - Läskigt, är det dödgravaren som kommer? sa Tommy viskande till sin pappa.

Det här var riktig mat, sa Tommy om den perfekta köttbiten.

Han satt kvar vid bordet när Allgut började berätta. Line som slängt i sig maten fort, ville inte höra på "otäcka dödgrävarhistorier" utan gick tillbaka till sina barbiedockor.

I början av 1900-talet bodde en man här som hette Elon, Elon Kask. Han hade tagit sig det gamla soldatnamnet för han ville inte visa att han var släkt med sin pappa.

- Var dom osams, sköt Tommy in.

- Nej pappan var en mördare. Först byggde han det här huset och sedan mördade han en kvinna och hennes elvaårige son, med kniv och för pengar.

Tommy andades tungt och hade stora skrämnda ögon.

- Var det här inne? frågade han oroligt.

- Nej, det var på en gård halvvägs till Stäket. Han hade hört att det fanns pengar där. Gubben behövde allt han kunde få tag i. Han hade satt sig i skuld för varenda bräda i det här huset.

Plötsligt hördes ett illvrål från ovanvåningen. Det var som ett döds-skri.

- Liiinee, skrek Greger och kastades sig upp så att köksstolen brakade i golvet.

Line var redan halvvägs nedför trappan, storgråtande och alldeles likblek av skräck.

- Vad är det, vad har hänt, ropade pappa Greger och fångade upp Line i famnen.

- Det var en gubbe, hulkade hon till sist fram och Greger stelnade till. Allgut bara satt och plirade med sina gammelmansögon.

- Det var en gubbe som kom fram till mig vid sängen, så tog han mig i hakan och ruskade huvudet och så ... och så blåste han mig i ansiktet och det luktade...det luktade...döööööd.

Lines gråt var som ett stort skrik.

Hon grät sig till söms. Kaffet hade kallnat och Allgut tänkte dra sig hemåt, men se det fick han inte för Greger. Inte för Tommy heller som var alldeles förlamad av allt runt omkring honom.

- Hör din historia ihop med det som hänt Line kväll? frågade Greger allvarligt.

- Jojomen, svarade Allgut.

- Du förstår att den där gubben, Elon Kasks pappa, han tillhörde det fina folket här på Sollentunaholm, Han var baron, men det var inte det-samma som att vara förmögen.

Tommy var helt inne i Allguts berättelse, han satt på helspänn.

- Vad hände sedan, tog dom honom?

- Ja, och när det blev känt att Elons pappa var den som mördat så fick pojken inte gå kvar i Klasroskolan längre. Barnen kallade honom Mör-dar-Elon. Och det blev inte bättre av att gubben dömdes till döden och halshöggs på Sollentunas avrättningsplats på allmänningen i Stäket.

- Är det gubben som spökar nu? frågade Tommy.

- Nej, inte gubben, men sonen, Elon, svarade Allgut.

- Gubben har spökat klart, det sa jag ju, kistan hans var stängd sist jag var nere i kryptan.

- Begravdes gubben i kyrkan, avrättade fick ju inte begravas i vigd jord, sa Tommy som visste allt om den grymma tiden i Sverige då människor avrättades..

- Det har jag precis läst om i en bok, sa han.
- Ha, ha skrockade Allgut - fattig eller rik, han var baron - det är klart han smusslades till kryptan. Där lades kroppen i en kista tillsammans med huvudet.

Line låg fortfarande och sov djupt i Gregers famn vid köksbordet. Tårarna hade torkat in på kinderna.

- Elon fick bära det där hemska med sig hela livet. Ingen ville ha honom.

- Det är Elon som spökar här - han har aldrig lämnat huset. När han dog blev själen kvar.

- Dog han här hemma hos oss, frågade Tommy skrämnd.

- Ja, folk dog hemma mest på den tiden, men Elon dog våldsamt. När polisen hittade honom låg han i en hög över en blodpöl med geväret bredvid sig.

- Sköt han sig? frågade Tommy

- Ja, han sköt sig. Först satte han upp gamla tidningar med häftstift i ena salshörnet och så sköt han sig genom munnen. Det stänkte utanför tidningsskyddet ut på tapeten. Blodfläckarna finns kvar.

Det var kväll och mörkt ute och Allgut var gammal, lite skröplig och trött.

- Ska jag köra Dig hem? frågade Greger. Tommy gjorde stora ögon och sa med hög röst:

- Pappa, du lämnar inte oss här.

-Tommy, sa Allgut, vet du vad jag fick lära mig när jag blev dödgrävare.

- Nej.
 - Att det inte är de döda man ska vara rädd för utan de levande.
 - Men Elon lever ju, sa han förtvivlat.
 - Jag tar en promenad hem, sa Allgut och reste sig för att gå.
- Line bars över till kökssoffan och Tommy lade sig bredvid henne och snart sov han också.

Greger gick ut i salen och tände alla lampor. Han hittade blodstänken på tapeten, hämtade en kniv och skar vildsint och i raseri alla tapeterna i strimlor. Han var arg för att Elon skrämt upp hans snälla barn, han var arg för att ett gammalt illaluktande lik inte fått vila. Han var ledsen över att Elon fått lida så för vad hans idiot till pappa hade gjort.

För att få bort den gamla pappen som var nubbad fast i brädväggen hämtade han en kofot och bräckte loss den. Plötsligt ramlade ett kuvert ut. Det hade suttit instoppat bakom en list som gett vika. Greger öppnade kuvertet och vecklade ut ett papper. Det stod:

Snela människor.

F *låt en gammal 83 årig man för att han tatt livet av sig. Jag orkade inte min ensamhet lengre. Jag orkte inte människors hatande. Les detta och förstå mig, då får jag frid och får sove i tusenvis av år i lugn.*

Elon Kask

Greger gick ut i köket och väckte Line och Tommy.

- Vakna, jag behöver hjälp, sa han. Barnen såg att Greger hade tårar i ögonen.

Så läste han brevet han hittat, högt för barnen. Han kunde knappt hålla gråten borta, stora trygga pappa Greger.

- Ska vi förlåta gamle Elon Kask? frågade han Line och Tommy.

- Ja absolut, sa Tommy, Han hade ju inte valt sin mördarfarsa.

- Man ska alltid förlåta, sa Line som fortfarande var skräckfylld efter att ha mött Elon Kasks vålnad.

Så satt de vid köksbordet. Pappa Greger hämtade ett stearinljus som han tände, så harklade han sig och sa högtidligt med fast och tydlig stämma.

- Elon, vi förstår att du var ledsn hela livet för något du inte kunde rå för. Människor var elaka mot dig. De tog det riktiga livet ifrån dig. Vi förstår att det varit hemskt. Vi vill att du ska vila i frid i tusenvis av år och vi vill förlåta både dig och din pappa.

Uppe från vinden hördes som en storm som drog fram, det tjöt och det smällde, sedan blev det alldeles tyst.

- Jag förlåter dig, sa Tommy.

- Jag förlåter dig, sa Line.

Elon fick frid.

SOLENS PRINSESSA

Veronica Stanei Macouveau

Saker och ting är inte alltid som de verkar. När vi sent en molnfri kväll betraktar den stjärnklara himlen så tänker vi inte på att vi i själva verket ser solar och planeter. Tänk om solarna också har en själ!

Det var en gång allra längst bort i utkanten av vårt universum en dubbelstjärna som vårdade en grupp planeter som liknade vår Jord. Livet i denna planetgrupp behövde dessa två stjärnor som frikostigt omfamnade planeterna med ljus och värme. Varelserna som bodde på de här planeterna var inte som vi människor, utan de levde nära naturen, i kärlek och vänskap och hade inte fört krig på flera miljoner år. De åt bara olika sorters smakrika frukter och bär, och på deras marker växte lövrika träd, saftigt gräs och blommor i härliga färger som doftade underbart. Luften på planeterna blev som en symfoni av vällukter.

Invånarna meddelade sig med varandra bara genom tankeläsning, så det var onödigt att prata. Däremot kunde de alltid sjunga och skratta när de ville. Eftersom de för det mesta var glada och lyckliga lät deras skratt som klangen från kristallbjällror. I deras ögon såg tankarna ut att ha olika färger, vissa vackrare än andra. Tankarna och framför allt meningarna innehöll välljudande toner som svävade i glättiga klanger, varje mening med sin egen särskilda melodi.

Planeternas befolkning insåg mycket väl värdet och vikten av tankarna. De hade lärt sig, att om de var lite nerslagna, så mörknade tankarnas färger precis som den giftiga vätskan som en bläckfisk sprutar ut i det rena vattnet. Allt känns obehagligt, ingenting roligt finns att se. Av allt detta skulle ingen må bra vare sig till kropp eller själ.

Men riktigt sorgsna blev de bara när de studerade sin tidigare historia om hur deras förfäder krigade, och då skadade och till och med dödade varandra. Förr hade de också varit svartsjuka, avundsjuka och hämndlystna, och hade fört den grymmaste formen av krig med bomber som förstörde allt utan hänsyn till kvinnor och barn precis som vi människor gör här på Jorden. De hade betraktat sina grannar som fiender, i stället för att se dem som sina vänner och jämlingar, vilket hade varit mer naturligt. Men de nuvarande folken levde helt i fred och var civiliserade. Högteknologi och vetenskap hos dem samsades med kärlek, medkänsla och harmoni. De visste att om en varelse tänkte på någon annan så skulle dessa tankar nå den andra som kunde se och förstå tankarna, hur långt ifrån varandra de än befann sig.

Skolbarn studerade, utöver andra ämnen som matematik, fysik, historia och planetens geografi, även lagarna för skapelse. Inte bara vuxna eller äldre studenter, utan även barn lärde sig om sina avlägsna förfäders levnad. Barnen förstod att förfäderna inte kände till värdet och följderna av sina tankar, och därmed skadade sig själva och sina närmaste, och även utomstående, bara på grund av okunskap. Tankar påverkar ju allt, och om de är negativa är de som pilar, spjut och svärd som angriper alla, till och med den person som själv har tänkt dem. Tankarna fungerar som bumeranger.

Barnen hade medkänsla med sina förfäder och led av deras okunskap. De fick då veta att det fanns varelser på andra planeter där ute i Universum, som inte var mer utvecklade än deras förfäder, likadant som på vår Jord.

Men tillbaka till våra två solar, som lyste lika strålande över de där okunniga stamfäderna och med lika mycket glans och vänlighet som nu.

Hur fantastisk det än låter, så var våra två solar faktiskt mamma och pappa! De hade två strålande vackra barn som var av kunglig börd - prins Alin och prinsessan Alina.

När det kungjordes att en bal skulle äga rum i centrum av galaxen, blev naturligtvis Alin och Alina inbjudna. De två ungdomarna förberedde sig för festen med vackert glänsande kläder. Föräldrarna hade varnat dem för så kallade "svarta hål" i rymden som uppslukar allt omkring dem, men detta kände Alin och Alina redan till.

Tillställningen ägde rum på en planet med underbar natur, med vattenfall i vars droppar man kunde se regnbågens färger. Planeten härskare konungen hade bara ett barn, kronprins Adonis, som var en stilig ung man. När Adonis och Alinas blickar möttes, kände Alina genast en oemotståndlig kärlek till kronprinsen. När Adonis gick fram och välkomnade henne, fängslades han av Alinas skönhet och charm. Han lämnade henne inte under hela kvällen och glömde till och med sina plikter som värd. När valsens första toner hördes bjöd Adonis upp Alina och de dansade som förtrollade. Hela kvällen och hela natten dansade de två bara med varandra. De hade inte ögon för någonting annat omkring sig. De

tog bara en kort rast gick ner till sjön för att se solnedgången. Sedan återvände de till slottets spegelsal för att fortsätta dansa.

Senare gick de tillbaka till trädgården för att vid sjöstranden beundra hur månen och stjärnornas speglade sig i det djupa vattnet. Hand i hand återvände de till slottet och fortsatte dansen. De dansade så gra-ciöst att många av gästerna stannade upp för att beundra dem. Kungen var mycket stolt över sin son, men han tyckte också om Alina därför att i hennes ansikte kunde man läsa hennes godhet.

När tiden var inne för Alin och Alina att återvända till sina föräldrar, gick Adonis till sin far kungen och berättade att han skulle gifta sig med Alina. Hon var i sjunde himlen av lycka: tänk, en evig kärlek! Ett helt liv nära Adonis! Mer kunde hon inte önska. Alla tre reste till Alinas föräldrar för att meddela den goda nyheten.

Föräldrarna glädde sig åt sin dotters lycka, men sade att hon inte kunde lämna området, eftersom just då en grupp av unga planeter bildades och det var hon som var utsedd att vårda dem och skänka ljus och värme. I Alinas själ var det en kamp. Hon måste välja mellan sin plikt till planeterna och sin egen lycka med sin käraste Adonis. Adonis älskade hon så djupt att hela hennes väsen var fyllt med djup glädje bara när hon såg honom eller hörde hans namn. Hela sitt liv hade hon levt i glädje, lycka och harmoni tillsammans med sina älskade föräldrar, men känslorna för Adonis översteg all fantasi. De var så djupa att det påverkade hela hennes väsen. Hennes hjärta fylldes av oro och började slå ännu hårdare. Alina kom ihåg hur planeterna kretsade runt de två solarna, hennes föräldrar. Utan deras bidrag, med all deras skönhet, hade livet på dessa planeter ingen chans att finnas. Och då plötsligt kom en känsla av uppoffring och

kärlek till hela världen och särskilt till hennes planeter i hennes hjärta. Hon bestämde sig. Hon skulle alltid vara nära sina kära planeter, vars liv berodde på henne. Kärleken till Adonis skulle hon bära hel och för alltid i sin själ. För henne skulle det aldrig finnas någon annan. Så kände hon. Adonis tittade kärleksfullt på Alina och förstod vad som hände och vilket svårt val hon stod inför. Adonis kände en ännu djupare kärlek till Alina. Han blev ännu mer förälskad i hennes själ. Han fattade beslutet att stanna kvar hela livet nära Alina och hennes kära planeter och be sin far kungen om tillåtelse leva så långt ifrån honom. Och Adonis tänkte att kungen i sin stora kärlek till sin son kunde gå med på detta.

Och det gjorde kungen. Han ordnade ett stort och vackert bröllop precis som i sagor där alla gäster kände sig glada och lyckliga bara av se den glädje som lyste i ögonen på Adonis och Alina.

OM SOMMAREN, OCH TILL

Peter David

Om sommaren, och till

Hur många tussilagon
behövs för att smälta en vinter?
Hur många 'Vintern rasat'
behövs för att alstra en vår?
Kan sommarsånger
födas ur kvinter,
där var och en blir sonor?
Rockringar ska hulahulas,
pisten har kommit på skam.
Skolgårdarna de ska kulas,
skidliften värmen förnam.

Aj aj aj!
Sommarsol direkt!
Aj aj aj!
Solbadande
och små hjärterdamer,
väntar nog på en
stilig och grann
spader knekt.

Hur många grader plus ska man ha
för att ingen ska frysa?
Hur många klapp på kinden
behövs för att bli ett förlåt?
Hur många barn
ska sommarn belysa?
Hur mycket sol går det åt?
Vårbäckar ska säkert porlas,
flickor ska frågas på chans.
Skolsalarna de ska sorlas,
men med en viss elegans.

Aj aj aj!
Sommarsol direkt!
Aj aj aj!
Solbadande
och små hjärterdamer,
väntar nog på en
stilig och grann
spader knekt.

Om sommaren, och till

Sångvals av Peter Dav

G

Hur mång - a tuss - i - la - gon be - hövs för att smäl - ta en
Hur mång - a gra - der plus ska man ha för att ing - en ska

D7

vin - ter?
fry - sa?

Hur mång - a "Vin-tern ra - sat" be - hövs för att alst - ra en
Hur mång - a klapp på kin - den be - hövs för att bli ett för

G

vå - år?
lå - åt?

C

Kan som - mar - sång - er föd - as ur kvin - ter,
Hur mång - a barn ska som - marn be - ly - sa?

G **D7** **G**

där var och en blir so - nor?
Hur myc - ket sol går det åt?

B7 **Em**

Rock - ring - ar ska hu - la - hu - las,
Vår - bär - kar ska sä - kert por - las,

pis - ten har kom - mit på skam.
 flic - kor ska frå - gas på chans.

Skol - gård - ar - na de ska ku - las,
 Skol - sa - lar - na de ska sor - las,

skid - lif - ten vär - men för - nam.
 men med en viss e - le - gans.

Aj aj aj! Som - mar - sol di
 Aj aj aj! Som - mar - sol di

- rekt! Aj aj, aj,
 - rekt! Aj aj, aj,

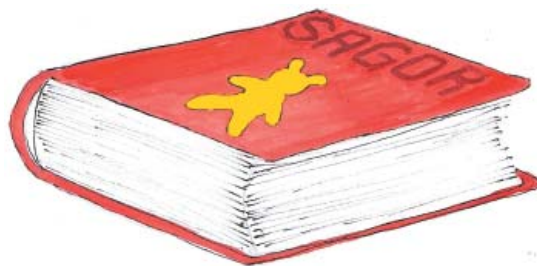
Sol - ba - dan - de och små hjär - ter da - mer,
 Sol - ba - dan - de och små hjär - ter - da - mer,

vän - tar nog på en sti - lig och grann spa - der knekt!
 vän - tar nog på en sti - lig och grann spa - der knekt!

SAGAN OM SAGOTANTEN SOM FÖRSVANN

Carina Cefa Öhrlund

Och så var sagan slut... ”

Hon smällde ihop pärmarna så hårt att bokstäverna skrek av förskräckelse. Men tack och lov var det ingen som hörde det.

Sagotanten lade ifrån sig boken. Barnen, som varit tysta en lång stund började röra på sig. Täcket de suttit på var så skönt att de bara ville sitta kvar och lyssna mera.

”Vilken rolig saga, den där om Herr Liljonkvast”, sa Sara.” Kan vi inte läsa den en gång till?”

”Nej”, sa dagmamman Gun-Britt. ”Vi måste hem och laga mat.”

Förtrollningen var bruten. Alla började prata och fnissa medan de motvilligt reste sig.

Rasmus bad sagotanten hjälpa honom med blyktsjäset.

”Lätt som en plätt”, sa hon.

”Det är äkta bävernylon” sa Rasmus stolt.

”Det tror jag säkert, det syns ju på långt håll”, sa sagotanten leende.

Mathilda var sist och satte på sig stövlarna utan strumpor.

”Jag hittar inte strumpepumporna, så det får va´ till en annan gång”, sa hon.

När barnen skulle gå sa Sagotanten högt:
"Nästa fredag spökar det här, bara så att ni vet."

"Va? sa Hanna. "Då vågar jag inte komma."

"Va' häftigt!", sa Tobias.

"Ja, och om ni vill så får ni gärna klä ut er".

"Då skall jag vara Drakulla", sa Lukas"

"Jag skall vara liemannen" sa Daniel.

Barnen vinkade. "Spelar ingen roll, spelar ingen roll i skymningslandet" tjatade de medan de sprang över gården. Tanten gick in igen för att städa undan.

Sagohörnan var omringad av bokhyllor och på golvet låg det mjuka täcke som hon själv sytt av tyglappar med sagomotiv. Ibland tävlade barnen om hur många figurer de kunde hitta. Pippi, Babar och många fler. Ingen var säker på hur många det fanns.

Den som var försiktig kunde få titta i Sagotantens glittriga pärm. I den fanns det en stor vykortssamling med sagofigurer. Ture Sventon med sin flygande matta, Bagar Bengtsson, Mamma Mu, Kråkan och Tintin på väg till nya äventyr.

Hemma rullade Sagotanten ut en svart fond över köksgolvet. Runt om henne fanns det färgburkar, penslar, pappmasker, saxar och klister.

Hennes hjälpredor undrade nyfiket om deras mamma blivit tokig. Hur i all världen skulle det här kunna bli en kyrkogård? Men de sa inget.

"Här ligger läskiga monster och spöken begravda", sa hon och målade ett stort kors i vänstra hörnet. Till höger målade hon ett mindre.

Snart var det elva kors, en stor grå gravsten i mitten och en mindre bredvid. Ovanför stod en pampig gravsten med spräcklig yta med ett

spöke som satt ovanpå. När gravstenarna och korsen var färdiga skrev hon namn med guldfärg. Drak-Ulla stod det på en stor sten, Frank En Sten på en annan. På korsen stod det Hacka Tänderson, Ruggugglan och Doktor Enaöga Bula.

Nästa morgon möttes barnen av en skylt på biblioteksdörren: "Gå inte inom du är rädd för spöken! Halloween-barnensegen rysar helg".

De flesta var rädda men ändå nyfikna. En modig flicka öppnade och barnen smög in. De mötte en svartklädd kvinna med blodstänk i håret. Runt halsen hade hon ett mystiskt smycke i guld. Ur högtalarna kom hiskliga skrattsalvor. Ett skelett hängde i taket. Överallt var det svarta och orange ballonger och plastpumpor. En pumpa hade röda, blinkade ögon.

När barnen satt sig tände Sagotanten ljus i kandelabern. En ihålig döskalle lyste från ögon och mun.

”God Afton, alla läskiga barn!”

Sagotanten berättade om hur kul det var att spöka och fira Halloween men att det inte fick förväxlas med Allhelgonahelgen då vi tänder ljus på våra gravar. Att Halloween var en keltisk tradition som irländarna tog med sig till Amerika i mitten av 1800-talet.

De gröpte ur pumpor, tände ljus i dem och satte dem på gravarna i tron att de skulle skrämman bort onda andar. Traditionen utvecklades till en folkfest. I dag klär folk ut sig till spöken och häxor, knackar dörr och hittar på bus om de inte får godis.

Sagotanten läste om Spöket Labans liv på slottet Godmorgonsol och andra ruggiga historier. Innan barnen fick gå blev de bjudna på färska löständer, gula läppar och salta fladdermöss.

Till första advent hade Sagotanten bytt sagotäcket mot ett rött, mjukt överkast. I taket hängde pepparkaksformar i röda sidenband. Den handmålade julgranen hade vita ljus och rött glitter. Julgranskulorna hade Disneymotiv och runt granen föll det vita snöflingor.

Fyrtioen barn och många sagofigurer var på plats. Tomteluvorna räckte inte till alla, de minsta fick ha röda strumpor på huvudet. Lucia hade sin ljuskrona, Nicke Nyfiken sin röda keps och Benjamin Syrsa hög, svart hatt. Barnen fick höra Viktor Rydbergs ”Tomten” och ”Pepparkakslandet”, och efter ”Lauras stjärna” fick de varsin önskestjärna.

Årets sista sagostund bjöd på fler överraskningar. Sagotanten och hennes två pepparkaksgummor hade bakat saffransbokstäver som låg i

rad över ett ljusblått dukat julbord. Men vad stod det egentligen? De äldre barnen började stava. God Jul sagobarn och Gott Nytt År!

Barnen åt pepparkakor och sköljde ner dem med lingondricka. Innan de gick sjöng de Luciasången och Jul, jul strålande jul.

Två månader senare var det dags för Alla hjärtans dag. Barnen lyssnade till "Grodan och Kärleken", "Kramkrokodilen" och Lisas syskonkärlek till TjockeJocke medan de smaskade i sig geléhjärtan.

Våren kom. Barnen plockade tussilago, strumporna åkte av och snart var det dags för "Den blomstertid nu kommer". .

I början på september var temat "Prickar".

"Vad då för prickar?" undrade barnen. Sagotanten bad dem hålla fram sina händer och la något i dem.

”Knip ihop handen, men inte för hårt, för då kväver du henne”, sa hon hemlighetsfullt. Sagotanten öppnade försiktigt sin hand, där det satt en nyckelpiga. Hon viskade ”Maria Nyckelpiga flyg öster, flyg söder flyg hem ... ”

Hon berättade en polsk saga om en nyckelpiga som blev störd och väckt mitt i vintern. Sen sjöng alla ”En nyckelpiga jag har i handen, den kryper sakta längs upp för armen...” Barnen lovade att ta väl hand om sina nyckelpigor och ge dem namn innan de bäddade ner dem inför vintern.

”Nästa vecka reser jag bort så det blir ingen sagostund förrän veckan därpå”, sa Sagotanten innan hon stängde dörren till biblioteket.

Sagotanten lär ha varit den sista som lämnat biblioteket denna fredag. Hon kom inte hem till middagen och inte till godnattstunden.

Bella pratade med John Blund, som sa ”Mamma kommer snart tillbaka”

Men inte heller på morgonen låg Sagotanten i sin säng. Dagarna gick och hon var som bortblåst. Vem man än frågade, så skakade de bara på huvudet. Det gick ett rykte om att hon letade efter fler spännande sagoböcker, men var?

På tredje dagen var barnen oroliga, satte upp lappar på alla anslags-tavlor och på den fjärde satte de in en annons i tidningen. ”Värdefull Sagotant efterlyses! Hittelön utbetalas!”

”Men vi har ju inga pengar om de hittar henne, sa Bella.

Det ordnar sig alltid” , sa Patrik och grävde i fickan.

Alla letade gata upp och gata ner. Sagotantens man letade i garaget och bakom huset. Fina-Stina kollade på vinden. Bella gick igenom kläd-kammare, garderober och tvättstuga. Dagbarnen delade upp sig i grupper som finkammade Tennisparken, Knytteskogen, Flygplansparken och kringliggande altaner. Tanten kunde ju ha hittat en skön fåtölj, hoppat upp i den och somnat.

Efter flera dagars letande anslöt sig grupper från andra områden. Från Rotsunda Gård kom dagpappan Eddie och hans barn. När de skulle gå över bron hörde de rop långt bakom sig.

"Vänta, vi vill också vara med och leta!"

En liten glad mörkhårig tant kom närmare med fem pojkar i släptåg. Edith och pojkarna hade varit på Sagostunden på sportlovet. De hade haft så roligt och ville gärna sjunga med Sagotanten igen. De försökte enas om vem som skulle leta i Trollskogen, på golfbanan och på kyrkogården.

"Hon kanske letar löständer på kyrkogården", sa Daniel. "Till nästa Halloween".

"Tänk om hon blivit liten som Teskedsgumman", sa Linn. "Då hittar vi henne aldrig".

"Hon kanske har flugit iväg med Karlsson på taket" sa Peter.

"Tänk om Drak-Ulla har sprutat eld på henne och hon har brunnit upp", snyftade Amanda.

"Nej, dummer. Drak-Ulla är ingen drake, det är en vampyr", sa Alexander. "Sagotanten är RH-positiv och sånt blod gillar inte Drak-Ulla." Han lät övertygande.

Amanda blev lite lugnare. "Men vad betyder RH positiv?"

"Rolig, hungrig och positiv, tror jag."

”Tänk om någon prins har hittat henne och trott hon är en riktig prinsessa!”

”Hon är prinsessa för hon har blått blod i ådrorna”, sa FinaStina.

”Det såg jag själv när hon skar sig i fingret förra året.”

”Då kanske hon blir bortgift och får hela kungariket”, sa Alma med pipig röst.

”Äschjj, sånt tjams” sa Rasmus. ”Hon äj ju jedan gift. Men det är kanske någon som pillat in en äjta i nästan på henne så hon fått åka till doktojn för att opejeja bojt den.”

Fantasin var det inget fel på – men ändå hittade de inte Sagotanten.

Helgen gick. Allt var tråkigare än vanligt. Men hade någon varit lite uppmärksam hade de sett att det kom bokstäver ur skorstenen på Jästfabriken.

På måndagsmorgonen träffades barnen igen för att fotsätta leta. De hade redan ringt polisen och kallat på sotaren.

Rätt som det var slog det Bella att hennes mamma sagt att hon skulle leta efter nya sagoböcker.

”Jag kanske vet var hon är”, sa Bella. ”Hon kan ha åkt till biblioteket.”

Alla stannade upp.

”Men varför skulle hon vara borta i mer än en vecka om hon åkt till biblioteket?” undrade Elin.

”Grupp Solen åker till Sollentuna bibliotek”, sa Eddie. ”Månen tar pendeltåget och sen buss 59 till Stadsbiblioteket i Stockholm. Stjärnan kollar Kungliga Biblioteket! Rotsundagårdsgänget och Definen åker till

Junibacken för Sagotanten är säkert hedersmedlem där. Hon har kanske åkt dit.”

I samma ögonblick som alla barnen satte sig på bussar och tåg vaknade Sagotanten mörbultad. Hon tittade sig vilset omkring. Hon visste varken var hon var eller hur hon hade kommit dit. Det var nästan mörkt där hon låg och hon kunde inte resa sig för hon satt fast. Hon var torr i munnen och lite yr.

Sagotanten slöt ögonen igen. Det gjorde ont i ryggen och det låg en massa papperskräp både på henne och runt henne. Det prasslade och någon försökte dra henne i fötterna. Hon försökte sopa undan det som låg över hennes klänning.

En hård svart pappersbit fastnade i hennes kaméring. Hon tog tag i den och såg att det var ett R. Hon fnittrade för sig själv. Det kanske är det R:et som lille Rasmus har tappat, tänkte hon. Jag skall kanske slå in det och ge det till honom i födelsedagspresent. Hon försökte resa sig upp men vips ramlade hon baklänges in i något som luktade gammalt.

Följande fredag var det en ersättare för Sagotanten på biblioteket. Hon lekte med en liten löjlig gås när hon läste. Ingen tyckte att det var kul. Dessutom läste hon entonigt, tyckte Viktor.

”Jag måste gå på toa”, sa han. Efter en stund gick även Felicia och satte sig i ett annat hörn.

Bellas mamma hade alltid sagt att man bör visa intresse även om det inte är så roligt. Alltså ansträngde hon sig för att i alla fall verka intresserad. Samma morgon hade hon sett bokstäver

na komma ur skorstenen på Jästfabriken. Hon hade sagt det till sin pappa men han hade bara dragit ner glasögonen och titta på henne med den där knäppa blicken. Så hade de skrattat båda två.

Nu tittade hon extra noga i den gamla Beatrice Potter-boken. På en bild syntes en hare i ljusblå jacka med guldknappar. Han hade en morot i handen och skyndade in i en liten stuga till en säng där det låg en mörbultad tant med ljust hår. Bredvid sängen stod en anka med en rosa cape knäppt med en stor knapp. På huvudet hade hon en blå hatt med ett gigantiskt brätte. Ankan hade en trasa i handen och baddade pannan på den sjuka tanten i sängen.

"Ser ni inte?!" ropade Bella. "Det är ju sagotanten!"

Men ingen hörde henne.

"Jaha, då var sagan slut. Vad skall vi läsa nu då?" sa sagovikarien Hillevi. "Pippi Långstrump, kanske?"

"Ja, ja!" skrek Agnes.

Bella kunde inte glömma vad hon sett.

"Och vem är det som ligger där i Villa Villerkulla?" sa Hillevi.

Just då såg Bella att det var Sagotantens skor som stack fram där under täcket. Hon såg att det stod 38 under skorna och att de var snedslitna på lilltåsidan.

"Det är hennes skor, för hon har inga lilltåben – det är därför de blir så snedslitna!" skrek Bella. "Hjälp mig att dra ut hennes fötter!"

Victor hade hört henne och frågade:

"Vadå lilltåben?"

"Kommer du inte ihåg att hon har ett konstigt smycke runt halsen? Det är hennes lilltåben som hon har förgyllt. Ser du inte att Herr

Nilsson har det i handen nu och svänger runt med det? Hör ni, hjälp mig att dra fram Sagotanten. Hon sitter fast!"

Bella slet i täcket. Herr Nilsson skrattade retsamt medan han svängde med tantens halsband. "Ha ha, ni kommer aldrig få loss henne!"

Bella kunde knappt andas som hon tog i. Fina-Stina hjälpte till allt vad hon orkade. Men ändå gick det inte.

"Bella, lilla gumman, vakna nu annars kommer pussmaskinen", skojade mamma medan hon pussade henne på pannan. "Men varför har du dragit ut täcket och varför har du skor i sängen?"

Bella öppnade ett öga.

"Mamma! Var har du varit? Oj, vad vi har letat efter dig!"

"Men lilla Busbella, jag har ju varit på Bokmässan i Göteborg, det vet du ju" sa mamma. Och så visade Sagotanten alla nya böcker som hon skulle läsa på sagostunden på fredagen, och nästa och nästa ...

JIMBO OCH DEN HOSTIGA BRON

Roger Forslund

Jimbo var som andra pojkar, sprang omkring i vit kortärmad tröja och blå kortbyxor. Han hade blont kort hår, log stort och vackert mot alla han mötte, hans lilla näsa pekade uppåt.

En sommardag bestämde han sig för att gå bort till bron. Bron var trasig hade man sagt, så ingen gick på vägen genom skogen längre, och mycket riktigt mötte han ingen annan. Det susade i tallarna och myggorna surrade, men annars var det helt stilla.

Till slut kom han fram. Bron var inte särskilt stor, på varje sida fanns grå räcken av järn och längst upp en tjock träribba. Ån porlade under bron.

Jimbo såg inget som var trasigt, och tog ett steg närmare, då det rasslade till i vassen nedanför. Han såg något stort försvinna in i grönskan och skuggorna. Jimbo hoppade till, både skrämmd och nyfiken.

- Hallå? Är det någon där?

Då såg han några grenar flyttas åt sidan av en stor hand och ett ansikte tittade fram. Det var det konstigaste han sett i hela sitt liv. Ett stort runt ansikte med en blåaktig hy, på huvudet en vit hjälm. Ögonen såg snälla och nyfikna ut.

- Hej, sa figuren där nere. Det är nog bäst om du går nu.

Jimbo rätade på ryggen, la handen över ögonbrynen för att inte bli bländad av solljuset. Det såg ut som en stor tjock man, men han var blå. Han försvann bakom grenarna igen.

- Varför borde jag gå? Är du farlig?

Då kom ett skratt från buskarna som aldrig ville sluta. Det hackade och rullade fram, bubblade och kiknade om vartannat innan det blev tyst. Sedan drogs grenarna åt sidan och figuren klev fram.

Gubben, för det var väl en gubbe, stod där tjock och rund. Han hade stora vita stövlar och röd regnjacka, magen var stor, rund och bar. Han log upp mot Jimbo. Hans kinder var som två blå semlor och näsan en stor potatis inklämd mellan dem.

- Ser jag farlig ut?

Nej mest rolig, tänkte Jimbo och log.

- Men vem är du?

- Människorna brukar kalla oss vettifanter.

Jimbo stod bara och stirrade, visste inte vad han skulle säga.

- Kan jag komma upp?

Jimbo vinkade upp honom och vettifanten kämpade sig uppför den snåriga backen. Till slut stod han där stor och rund.

- Kolla här, sa han och gick ut på bron.

Jimbo kom efter med två små steg medan han höll sig i broräcket.

Då kände han hur det riste till i bron. Det hördes ett svagt muller, ungefär som åska långt borta.

- Hoho, jublande vettifanten, kände du? Läskigt va?

Jimbo hoppade tillbaka till grusvägen och såg på bron med stora ögon.

Vettifanten ställde sig bredbent för att hålla balansen och Jimbo såg

hur bron rörde sig.

- Du är inte klok! Det är farligt, ropade Jimbo.

Vettifanten rätade på sig och gick tillbaka. Han var verkligen stor när han stod så där nära. Kontig figur, vita stövlar, blå mage och en för liten regnjacka.

- Bron är lite hostig, sa vettifanten och klappade på räcket med sin stora hand.

Jimbo satte sig ner på grusvägen med benen i kors. Vettifanten torkade svetten ut pannan.

- Hostig?

- Ja, den är sjuk, det är klart att det retas och kittlas när någon går på den.

Vettifanten pekade ut över bron.

- Du, jag undrar en sak, varför har du stövlar på dig? Det regnar inte.

Vettifanten log och kikade upp mot himlen.

- Så här är det min lilla vän. Vi vettifanter är lite klumpiga, vi kan och vet allt, men när vi ska göra något så slår vi oss nästan alltid.

- Vad då vet allt, undrade Jimbo. Säg vad har jag gjort idag?

- Du har vaknat, ätit korvmacka med mjölk, borstat tänderna och hjälpt din pappa måla huset.

Jimbo kände rysningar på ryggen, de fjuniga små håren på hans armar reste sig, det kändes som om han frös fast det var varmt.

- Hur vet du det?

- För mig är det inget konstigt, jag bara vet allt om det som är nära.

För mig är det konstigt att ni inte kan känna detsamma.

- Men om du vet allt så kan du väl laga bron?
Vettifanten såg ut över bron, fick något sorgset i blicken.

- Jag kan inte sa jag, jag bara vet saker. Den här bron behöver medicin.

- Medicin?
Här stod en stor blå gubbe i konstiga kläder och sa att bron var sjuk.

- Ja, den har fått yxelomid, inget att leka med, farliga saker. Vi måste ge den kroptytåt. Massor av kroptytåt!
Jimbo försökte smälta de konstiga orden.

- Kom ska du få se, sa vettifanten.
Jimbo tog hans hand, den kändes mjuk men ändå stadig. De gick försiktigt nerför backen genom det tjocka gräset. Strax stod de under bron och Jimbo såg vad han menade.

- Oj, vad läskigt.
Båda tittade rakt upp, såg på brons järnbalkar i mörka bågar, såg på alla de stora prickarna, som persikor, överallt.

- Typiskt yxelomid, ingen tvekan om det.
Vettifanten höll kvar Jimbos hand, drog honom vidare bort under bron, ut på andra sidan. När de kämpat sig förbi sly och asp en bit stannade de.

- Har du en säng här, frågade Jimbo.
Vettifanten satte sig grensle över sängen med en fot på var sida, ansiktet mot kortsidan, och bad Jimbo sätta sig bakom honom. Han hann knappt sätta sig förrän sängen började röra på sig. Först en skakning, sedan lyfte sängen och svävade en bit över marken.

Jimbo höll hårt i vettifantens regnjacka och blundade.

- Oh iii, ropade vettifanten och sängen började sakta snurra runt.

- Jag vill ner!

Efter en stund blev det stilla. Jimbo såg att de stod på marken igen och han hoppade snabbt ur.

- Det där är ingen vanlig säng!

- Nej, det är en tropoped. Med den kan jag åka vart jag vill.

- Men det finns ingen motor och inga vingar.

Vettifanten log stort och pekade på sitt huvud.

- Här inne finns motorn, sa han.

Då såg Jimbo något han inte sett tidigare. Vettifanten hade bara tre tjocka fingrar och en tumme på varje hand.

Jimbo började backa och vettifanten log för att lugna honom.

- Vi måste till Gronix? Vill du hjälpa till?

Jimbo tittade bort mot bron, såg alla persikopricker.

- Jag vet att du inte gillar höjder, sa vettifanten. Jag vet att du inte klättrar i träd, men flyga på den här är inget farligt alls.

Jimbo skakade på huvudet och tänkte att han måste vara hemma tills maten var klar.

- Var lugn, sa vettifanten, vi hinner hem tills du ska äta.

Jimbo hoppade till och såg på vettifanten med stora ögon.

- Va! Jag sa inget. Jag tänkte bara på klockan.

- Jag hörde det, sa vettifanten, det är det som ni brukar tycka är otäckt med oss, att vi kan höra vad ni tänker.

Vettifanten klappade på täcket bakom sig och ville att Jimbo skulle komma.

- Du som vet allt, sa Jimbo, du vet om jag kommer att åka med, eller hur?

- Det kommer du, så varför tvekar du.

Jimbo tog ett steg närmare, ville helst inte, men kände ändå ett visst lugn i vettifantens sällskap. Han satte sig tätt bakom honom och höll i hans röda jacka. När tropropeden åkte iväg kände han vinden som blåste i hans hår. Han vågade inte prata, inte titta. Vettifanten tjoade och hummade där framme.

Efter en stund var de framme och Jimbo öppnade ögonen, men han såg inget speciellt. Här fanns granar, enar, små kullar med mossa, som i vilken skog som helst.

- Gronix är en värld med små människor, svarade vettifanten på Jimbos tankar, men alla kan inte se dem. De bor här under buskarna och ormbunkarna, de springer i blåbärsriset, de gömmer sig bakom stenar när de vill leka.

- Jag ser inga, protesterade Jimbo.

- För att se dem måste man tro på att de finns.

Vettifanten satte sig ner på knä, tog Jimbos händer i sina och såg honom rakt i ögonen.

Jimbo blundade och suckade, tänkte på att allt vettifanten berättat hittills faktisk var sant. När han öppnade ögonen såg han två små människor vid sidan om vettifanten. En hade blå arbetsbyxor och en svart tröja, den andra hade vit skjorta och keps.

- Välkommen till Gronix, sa de båda samtidigt.

Bakom dem kunde Jimbo nu se ett staket under blåbärsriset.

Han såg hustak, och han såg småttingar gå genom riset och gräset.

- Vi behöver kroptytåt, sju stora flaskor, sa vettifanten.

Småttingarna tog dem till ett rött hus med grönt tak, lite högre än

ormbunkarna intill. Och där stod flaskor lika höga som husen, alla gjorda av trä med en vit knapp längst upp.

Jimbo tog en, vettifanten tog två, men suckade och stönade för varje steg. Småmänniskorna drog de andra på vingliga kärror med bara ett hjul. Till slut låg alla sju flaskorna på tropropeden, och de satte sig för att åka tillbaka. Jimbo tog tag i vettifantens jacka, men inget hände.

- Det är för tungt, sa vettifanten. Det går inte. Vi måste lämna allt här så länge och åka tillbaka. Jag har en plan.

Efter en stund hade de lastat av allt och kommit tillbaka till bron. Jimbo hoppade av tropropeden och frågade vettifanten vad de skulle göra nu.

- Så här är det, vi vettifanter brukar alltid resa i sällskap med små flingisar. Vi är klumpiga men de är spröda, nästan genomskinliga och deras händer kan göra vad som helst. Ah, du skulle se deras händer!

- När du och jag träffades, fortsatte han, letade jag efter min flingis, jag har tappat bort henne. Hon skulle kunna åka själv och hämta flaskorna, det skulle inte bli för tungt.

Jimbo sparkade till en pinne på marken och undrade:

- Vem ska åka nu då?

Vettifanten såg på Jimbo och försökte le. Jimbo såg tillbaka på honom och plötsligt förstod han vad som var vettifantens plan.

- Nej, nej. Jag åker inte själv på den där!

Han höll upp handen som en protest.

- Du måste ha vetat att det skulle bli för tungt!

- Jag ville bara att du skulle vänja dig vid tropropeden och hitta till Gronix. Vi måste så fort som möjligt smörja in hela bron i kroptytåt.

- Kommer den att dö annars?

- Bara nästan, broar kan inte dö.

Jimbo såg upp på trädtopparna, kom ihåg att klockan gått.

- Nu måste jag hem, det har jag lovat min mamma.

Han började gå uppför backen mot vägen.

- Kommer du tillbaka?

- Kanske, vi får se.

Jimbo grubblade medan han åt mat och han försökte komma på en egen plan. Han ville verkligen hjälpa bron bli frisk men slippa åka på tropropeden.

Hur det nu kom sig så hade det bara gått två timmar sedan de skiljdes när han stod framför vettifanten igen med en stor pensel i handen.

- Det är pappas största pensel, vi behöver den när vi ska pensla medicin på bron.

Vettifanten log stort och skrattade.

- Hoho, vilken härlig dag! Jag kan göra saker utan min lilla flingis.

- Kom, nu är det bråttom, sa Jimbo.

Han hoppade upp på tropropeden, satte sig med benen brett isär.

- Håll dig i sängkanten på varje sida, förklarade vettifanten.

- Okej så här, Jimbo visade. Och sedan då?

- Bara tänk på Gronix, det är inte svårt, du kan.

Jimbo blundade och tänkte, kände hur tropropeden började röra sig, först uppåt, sedan framåt. Han kände vinden mot sitt ansikte när han fick upp farten och även fast han knappt vågade titta och det killade i magen av spänning så kom han på sig själv med att tjoa som vettifanten.

- Hoho! Mot Gronix!

Efter en liten stund var han framme och småttingarna kom och hjälpte till att lyfta upp flaskorna. Snart var allt lastat och han vinkade till de små innan han åter blundade och tänkte på bron. Hela vägen tillbaka höll han ett öga på flaskorna, de låg säkert på sin plats. Och snart landade han vid bron igen och vettifanten sprang för att möta honom. Han skrattade och var nästan framme när han snubblade på en rot och ramlade tungt rakt fram.

- Oj, hur gick det, undrade Jimbo.

Vettifanten hade skrapsår på sin blåa näsa och mossa på ena kinden.

- Bara bra, sa han och log, jag sa ju att vi är lite klumpiga.

De lyfte ner flaskorna, Jimbo tog fram penseln och sedan stod de en stund och tittade upp på brons undersida och alla prickar.

- Hur ska vi komma dit upp, undrade Jimbo.

- Du kan sitta på mina axlar.

- Det räcker inte. Dessutom, hur ska vi göra där ute över vattnet?

Vettifanten svarade inte, pillade upp korken på första flaskan, kämpade med sina åtta knubbiga fingrar.

- Jag vet, ropade Jimbo. Vi kan använda tropropeden för att komma upp under bron!

- Men jag kan inte göra saker så bra och du gillar inte att vara högt upp.

Jimbo höll den stora penseln framför ansiktet och såg på vettifanten.

- Det bryr jag mig inte om längre. Nu måste bron få sin medicin.

Han hoppade upp på tropropeden och höll fram penseln. Vettifanten höll kroptytåt på den. Sedan svävade Jimbo sakta uppåt och började

pensla brons undersida. Bron började harkla sig, det skakade och mullrade.

- Lugn, du ska snart bli frisk, tröstade Jimbo.

Ner för att hämta mer kroptytåt och sedan upp igen. Och när han strök penseln med koncentrerad min där uppe så tänkte han att det var konstigt att han och inte vettifanten kom på hur de skulle komma upp under bron. Visste han inte hur man skulle göra?

- Jo då, svarade vettifanten, men jag ville att du skulle komma på det själv!

Jimbo skrattade. Vettifanten skrattade ännu mer. Jimbo styrde ner, hoppade ur och sprang fram till vettifanten. Han hoppade upp för att ge honom en kram. Men vettifanten vinglade bakåt och de föll båda baklänges. Jimbo blev liggande på den stora blå magen och kramade honom så gott han kunde.

- Vet du vad? Du är den bästa vettifant jag vet!

Av Sollentuna Författarsällskap tidigare utgivet:

Om orden fattar eld, 1997
Ordgärningar, 2000
När tankarna dansar, 2000
Slaget vid Rotebro, 2001
Dagdroppar, 2002
Det går an – igen! 2003
Möten – ordsatta bilder, 2006
Sollentunabor, 2007
Sollentunaskrönor, 2008

Sollentuna Författarsällskap, grundat 1996, har fyrtioalet medlemmar som vid sidan av sitt författarskap arrangerar litterära aktiviteter. Hittills har sällskapet givit ut tio antologier.

Adress: Box 6099, 192 06 Sollentuna, Sweden

E-post: info@sollentunaforfattarna.se

hemsidan: www.sollentunaforfattarna.se

